

תפ"ח (מרכז) 48717-10-21 - מדינת ישראל נ' עקרמה עאזם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 48717-10-21 מדינת ישראל נ' עאזם

לפני כבוד השופט, סגן הנשיאה עמי קובו כבוד השופט מיכאל קרשן כבוד
השופטת מרב גרינברג

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז מרכז
ע"י

המאשימה

נגד

עקרמה עאזם
ע"י עוה"ד רומח שביט ושלומי מלכה הנאשם

הכרעת דין

סגן הנשיאה עמי קובו, אב"ד

רקע

1. טקס "חינה" רב משתתפים והומה אדם בעיר טיבה החל בשמחה עם מוזיקה, אוכל וריקודים, והסתיים, למרבה הצער, בתוצאה טראגית. יורה גלוי פנים החל בירי במקום האירוע, גרם למותו של אדם ופצע פציעות קשות שלושה נוספים. הנאשם אשר לו מיוחס הירי, נכח בטקס ונמלט לאחריו לחלחול שבאזור יהודה ושומרון. הנאשם הואשם בכך שרצח בנסיבות מחמירות קורבן אחד, וניסה לרצוח שלושה נוספים, וזאת כנקמה על כך שחשד שמי מהם או אחרים הקרובים אליהם ירו עליו כמה חודשים קודם לכן, פצעו אותו וגרמו לו חבלות.

2. כתב אישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו את העבירות הבאות: **רצח בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 301א(1) ו-301א(9) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **החוק**); **ניסיון רצח** (שלוש עבירות), לפי סעיף 305 לחוק; **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** (שלוש עבירות), לפי סעיף 333 ביחד עם סעיף 335א(1) לחוק; **נשיאת נשק ותחמושת**, לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק; **שיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 לחוק.

עמוד 1

3. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, הנאשם נורה ביום 15.2.21 על ידי אדם רעול פנים וכתוצאה מכך נפצע, אושפז בבית חולים, עבר ניתוחים ונדרש לטיפולים רפואיים ולשיקום שארכו מספר חודשים. בגין המתואר, נחקרו בחשד למעורבות באירוע עומר צרצור (להלן: **עומר**) ואחמד מסארווה (להלן: **אחמד**), אך אלה שוחררו לאחר שלא נמצאו די ראיות למעורבותם במעשה. במועדים שונים עובר ליום 20.9.21 שוחח הנאשם עם אחיו, דודו ואחרים על נקמה במי שנחשדו כמעורבים בירי בנאשם, וגמלה בליבו של הנאשם החלטה לגרום למותם של עומר, אחמד ומקורביהם כנקמה על הירי בו. לשם מימוש תכניתו, הצטייד בשני אקדחים ותחמושת תואמת.

ביום 20.9.21 התקיים טקס חניה בקצה רחוב בטיבה שאליו הגיעו **אחמד** (כאמור אחד החשודים בירי), **עלא** צרצור (להלן: **עלא**) (אחיו של אחד החשודים בירי, עומר), ומקורביהם מוחמד באייר (להלן: **מוחמד**) ואיסלאם נאשף (להלן: **איסלאם**) (ביחד: **הארבעה**). בשעה 20:30 הגיע הנאשם כשהוא חמוש בשני האקדחים כשהם טעונים ומוסתרים מתחת לבגדיו לסמטה המובילה אל הרחוב בו התקיים הטקס והמתין במקום. בשעה 22:15 יצאו הארבעה מהטקס והלכו ברחוב לצד חוגגים נוספים. כשהתקרבו הארבעה לסמטה, ובהתאם לתוכנית הרצח, שלף הנאשם את אחד האקדחים, כיוון אותו לעברם וירה עליהם מספר רב של כדורים מטווח קרוב בכוונה לגרום למותם. כתוצאה מהירי אחמד ואיסלאם נפצעו והתמוטטו ארצה, ומוחמד ועלא וכן חוגגים נוספים שהיו במקום נמלטו בריצה בהמשך הרחוב. הנאשם רדף אחרי מוחמד ועלא תוך שהוא ממשיך לירות לעברם. לאחר שהסתיימה התחמושת באקדח, הנאשם הכניסו בחזרה לבגדיו ושלף את האקדח הטעון השני שהחזיק על גופו וירה באמצעותו יריות רבות לעבר מוחמד ועלא תוך שהוא רודף אחריהם. כאשר הגיעו במנוסתם לעיקול ברחוב, פגע הנאשם בירייה בצווארו של מוחמד והוא התמוטט ארצה. הנאשם המשיך לרדוף אחרי עלא תוך שיורה לעברו, עד שפגע בעכוזו והוא התמוטט. בשלב זה הנאשם נמלט מהמקום והארבעה נותרו שכובים על הארץ ומתבוססים בדמם. חוגגים שהיו במקום פינו אותם לקבלת טיפול רפואי. במהלך הירי של הנאשם לעבר הארבעה, סיכן הנאשם את החוגגים הנוספים שהיו במקום ונמלטו לכל עבר.

בשעה 23:00 נודע לאחיו, לדודו ולבני משפחה נוספים של הנאשם על מעשיו. הם התאספו סמוך לביתם ביחד עם הנאשם, והחליטו לסייע לנאשם להימלט לשטחי יהודה ושומרון, וסיכמו שיטענו בכזב כי שהה שם במהלך הימים האחרונים. בשעה 2:00 בלילה הסיעו האח והדוד את הנאשם לאזור יהודה ושומרון. למחרת בבוקר התקשר אביו של הנאשם ודרש שהנאשם יחזור לטיבה כיוון שהמשטרה מחפשת אותו, והנאשם שב.

כתוצאה מירי הנאשם נפגעו הארבעה באופן הבא: **עלא** נפגע בירי בעכוזו שגרם לדימום שהוביל למותו; **מוחמד**, נפגע בצווארו מהירי, אושפז במצב אנוש בבית החולים, עבר ניתוח ונותר מורדם ומונשם למשך 6 ימים. בנוסף נפגע מקליע נוסף ברגלו; **אחמד**, נפגע בשישה פצעי ירי לאורך ירך ושוק שמאל ובידו השמאלית. אושפז ונזקק למספר מנות דם. גובס ברגלו ובידו; **איסלאם** נפצע מירי בקרסול ימין, סבל משבר מרוסק ונותח בשל פגיעות רסיסים.

תשובת הנאשם לכתב האישום ויריעת המחלוקת

4. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום. הנאשם אישר ששוחח עם בני משפחתו, בעקבות הירי שבוצע כלפיו, על אודות כעסו, אכזבתו וחרדתו. לטענתו, הוא ניסה בכל הזדמנות לייצר תמונה בפני מקורביו כאילו שהאירוע הירי כלפיו לא הותיר בו פחדים, אף שהירי הפך אותו לאדם חרדתי החושש לחייו. הנאשם הכחיש שתכנן נקמה בחשודים בירי כלפיו.

הנאשם אישר שנכח בטקס החינה, וזאת בהזמנת משפחת החתן, אך הכחיש באופן מוחלט את המיוחס לו על אודות הצטיידות בנשק, המארב לנפגעים, והירי לעברם. לדבריו שמע את קולות הירי ונמלט מהמקום כאשר שמע שקוראים בשמו. לנוכח הרוחות שסערו בעקבות הירי, עשה ככל שביכולתו להימלט מהעיר טיבה ונסע לחלחול, אך כבר למחרת, כשנודע לו מאביו שהוא דרוש לחקירה, שב לטיבה והגיע לתחנת המשטרה.

מהלך המשפט

5. מטעם המאשימה העידו עד הראיה א.א, אשר העיד כי זיהה את הנאשם בעת הירי, וכן הוגשו ראיות והעידו עדים על אודות המניע של הנאשם לבצע את המעשה כנקמה על כך שמי מהנפגעים או קרוביהם ירו בו ופצעו אותו כמה חודשים קודם לכן; הוגשו ראיות ונשמעו עדויות בנוגע להימלטותו של הנאשם לאיו"ש בסמוך לאחר האירוע, לאליבי השקרי שמסרו הנאשם ובני משפחתו אשר טענו שבמועד הירי כלל לא היה בטיבה, אלא באיו"ש; ועל כך שהנאשם מסר ראשית הודיה לפני דודו פאדל, בעת ההימלטות לשטחים. כמו כן העיד הנאשם אשר הכחיש כל מעורבות בירי, העיד מומחה ההגנה לעניין הסרטון של אירוע החינה, בו נשמעים קולות הירי, וכן עד נוסף מטעם ההגנה, אמיר מסארווה, אשר טען כי הנאשם היה עמו במהלך האירוע.

טיעוני המאשימה

6. **ב"כ המאשימה** עו"ד אופיר פחימה, טענה כי הראיות הרבות שהוצגו מלמדות מעל לכל ספק כי הנאשם נטל את חייו של עלא צרצור וניסה לרצוח שלושה אנשים נוספים וגרם לפציעתם הקשה, ללא מורא באופן גלוי ברחוב הומה אדם, תוך ירי מסיבי בנשק חם ויצירת סיכון לאנשים. כל זאת כנקמה על רקע ירי קודם כלפיו.

באשר למניע הנאשם לביצוע המעשים, טענה המאשימה כי פציעתו ושיקומו הקשים של הנאשם וחשדו בעומר צרצור (אחי המנוח) ובאחמד מסארווה (אחד מנפגעי הירי) אשר נעצרו בחשד לירי, הובילו לרצונו בנקמה שהתגבש לכדי מעשה. הנאשם ידע על מעצרו וחקירתו בחשד לירי כלפיו, והנאשם אף העיד שחשדו כלפי עומר צרצור גבר.

הנאשם נורה על ידי רעול פנים בחודש פברואר 21', נפצע באופן קשה מחבלות בבטנו, ברגלו השמאלית ובאשכיו. בעקבות הירי נגרמו לנאשם נזקים גופניים ונפשיים ארוכי טווח. כשבועיים טרם

האירוע, שוחח הנאשם עם דודו פאדל בנוגע לעומר צרצור, שיתף במידע הרב שהיה לו אודותיו תוך שהוא מגדף ומקלל אותו. הנאשם אף אמר לדודו כי בשיחה שקיים עם אדם אחר אמר שיפגע בעומר. הדוד העיד כי המשפחות רצו לערוך סולחה אך הדבר לא עלה בידם.

לטענת המאשימה עדותו של א.א. עד הראייה הייתה מהימנה ועקבית, הוא תיאר את המחירים הכבדים שנאלץ לשלם בגין עדותו. הוא העיד בדיוקנות, ועדותו עומדת במבחנים שנקבעו בפסיקה להערכת עדותו של עד ראייה.

סרטון האירוע מחזק את עדות עד הראייה. הוא מוכיח כי בעת שמיעת קולות הירי, רואים את העד מתבונן ביחד עם יתר הנוכחים לכיוון מקור הירי ומשם יכול היה לראות את היורה. ניתן לראותו מתקדם ביחד עם נוכחים נוספים לכיוון מקור הירי.

חיזוקים נוספים לעדותו של א.א. כוללים את הודעת מוחמד מסארווה שמסר כי שמע כ-15 יריות, הבחין באדם שיצא מהסמטה אוחז באקדח ויורה לעבר אנשים. כך גם הדברים שמסר מוחמד באייר מתיישבים עם עדות א.א., ששמע מקבץ יריות ולאחר מכן מקבץ נוסף ממנו נפגע בצווארו. איסלאם נאשף מסר אף הוא ששמע שני מקבצי יריות ונפצע כאשר היה בדרכו לעבר המסגד.

עדויות נוספות מעבר לנפגעי העבירה המחזקות את גרסת א.א. כוללות את הדברים שמסר חמזה מסארווה במשטרה. עד זה תאר את מיקום הפצועים, ראה את היורה אוחז באקדח רץ אחרי אנשים ויורה. תאר את מבנה גופו של היורה; מוחמד חאג' יחיא מסר במשטרה שהבחין בשלושה פצועים ותאר את מיקומם, שמע שני רצפי יריות; תמליל סרטון מצלמת הגוף של השוטר שהגיע לזירה מיד לאחר הרצח מראה את שיחתו של השוטר עם החתן שאמר שראה אדם יוצא מהסמטה ויורה באקדח. החתן עצמו מסר הודעה במשטרה כי היורה לא היה רעול פנים.

נוסף לכך הפנתה המאשימה לסרטון מצלמת האבטחה מהסמטה בה נראה הנאשם הולך באופן ייחודי וניתן להבחין בבליטה במותן בצד ימין שעשוי להתיישב עם נשיאת אקדח.

7. הנאשם מסר ראשית הודיה בפני דודו פאדל, בעת שהדוד מילט את הנאשם לחלחול לאחר הירי, אמר הנאשם שעשה טעות וכי לקח את שלו לאחר שהושפל. התנהלות הנאשם לאחר הרצח הייתה התנהגות מפלילה. עוד טענה המאשימה כי הממצאים מזירת האירוע מצביעים על שני כלי נשק וירי מאסיבי תוך מרדף, באופן שמחזק את עדותו של א.א. לעומת זאת, הנאשם שיקר לאורך כל חקירותיו במשטרה, העלה טענת אליבי שקרית, שמר על זכותו השתיקה, ועדותו בבית המשפט הייתה עדות כבושה, שלא ניתן לתת בה אמון. ההגנה אף נמנעה מלהביא עדי הגנה אשר יכלו לבסס את גרסתו הכבושה של הנאשם כי עמד עם חבריו בעת הירי.

המאשימה עתרה לאמץ את עדותו של א.א. עד הראייה ושלל הראיות התומכות בעדותו ולקבוע ממצאים עובדתיים על פיהם, וכן לדחות את גרסתו הכבושה של הנאשם שלא נתמכה בראיות,

ולפיכך להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

טיעוני ההגנה

8. **ב"כ הנאשם**, עוה"ד רומח שביט ושלומי מלכה, עתרו לזכות את הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו ולחלופין, ככל שיורשע בביצוע הירי, לקבוע כי לא הוכחו הנסיבות לצורך הרשעה בעבירת רצח בנסיבות מחמירות, לא הוכחו עבירות של ניסיון לרצח ולכל היותר הוכחו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה.

לטענת ההגנה לנאשם לא היה מניע להמית את מי מנפגעי העבירה. הוא אמנם נפגע מירי, אך לא התכוון להמית אף אחד מאלה שנחשדו בביצוע הירי כלפיו, או במי מקרוביהם.

ההגנה טענה כי יש לדחות מכל וכל את גרסאותיו "המשתנות והשקריות" של עד הראייה א.א, וכי לא ניתן לתת שום אמון בגרסתו.

לטענת ההגנה הראיות מצביעות על כך שגרסתו של א.א לפיה היריות בוצעו משני כלי נשק, אינה אפשרית.

אף בעניין הבאתו לחקירה ואופן שיתוף הפעולה שלו בראשית החקירה א.א מסר גרסאות סותרות ושקריות. העיד כי אולץ ללכת עם השוטרים בשל צו ההבאה ולא רצה לשתף פעולה, אולם הוכח שהוא סיפר ביוזמתו לשוטרים שראה את הרצח וזיהה את הרוצח.

בשעת האירוע א.א היה בגילופין, שתה אלכוהול וצרך סמים, ומצבו הפיזי של העד לא אפשר לו לזהות את היורה. א.א עצמו אישר ששתה אלכוהול טרם הירי ולאחר האירוע הלך לקנות חשיש. העד חזר על עניין כך ביתר שאת בעדותו השנייה ואישר את עברו הפלילי ועל כך ששיקר בעבר בבית המשפט בהליך אחר.

לשיטת ההגנה, העד שמע אחרים שאמרו שהיורה הוא הנאשם וזהו מקור גרסתו, ואכן אישר חלק מהדברים שמע מאחרים. לא ניתן להבחין בין מה שהעד ראה לבין מה ששמע.

העד מסר את הדברים למשטרה מפני שהוא היה דרוש בצו הבאה, וכדי שהמשטרה תסייע לו בעניין זה.

סרטון האירוע, כפי שנבדק על ידי המומחה מטעם ההגנה, דוד דרזי, מהווה ראייה אובייקטיבית אשר סותרת את עדותו של א.א. ניכר מהסרטון, שבו מופיע א.א, כי הוא לא ראה את היורה.

לטענת ההגנה, הודעותיו של פאדל, דודו של הנאשם, אשר לדבריו הנאשם מסר בפניו ראשית הודיה הן כוזבות, ויש לדחות את דבריו.

9. **היעדר סיוע מעדים נוספים** - לדעת ההגנה, באף אחד מהעדים או ההודעות שנמסרו לא היה כדי

לחזק את עדותו של א.א., ואף להפך. כך למשל נפגע העבירה אחמד העיד שהיורה יצא מהסמטה הגיעו מאחוריו ופתח בירי, לעומת דברי א.א. שהנאשם החל בירי מתוך הסמטה. תאר ירי מנשק אחד; מוחמד שנורה בצווארו העיד שנפצע בעת שהלך, בשונה מעדות עד הראיה שטען שהוא נפצע בעת שישב; נפגע העבירה איסלאם העיד שהירי נמשך שניות בניגוד לתיאור של עד הראיה לאירוע מתמשך; חמזה מסר כי המקום היה חשוך בניגוד לגרסת עד הראיה לפיה הייתה תאורה טובה; החתן שהעיד שהיורה ירה מחסנית מלאה בניגוד לגרסת שני האקדחים ועוד.

היעדר ראיות אובייקטיביות - אירוע הירי לא תועד והנשק לא נתפס, ואין מחלוקת שלא נמצאה כל ראיה פורנזית הקושרת את הנאשם לירי או לנשק. דווקא הממצאים הפורנזיים בזירת האירוע מחזקים את תזת ההגנה בדבר קיומו של אקדח אחד, 14 יריות באזור הסמטה בלבד ולא במעלה הרחוב, באופן שסותר את גרסת עד הראיה.

10. ההגנה עתרה שלא לדחות את גרסת הנאשם, על אף ששיקר בחקירותיו במשטרה, ושגרסתו נשמעה לראשונה בבית המשפט. לתפיסתה הוצג הסבר רציונאלי לשקר ראשוני זה, ועדותו של הנאשם בבית המשפט הייתה אמינה וקוהרנטית. מנגד, יש לדחות את עדות דודו של הנאשם, פאדל, ולא ניתן לקבל את עדותו של פאדל על כך שהנאשם אמר לו שעשה טעות. הימלטות הנאשם לשטחים הייתה על רקע הבנתו שחושדים בו שהוא היורה, אך לא מפני שירה. השקר של הנאשם בחקירה במשטרה היה האליבי הכוזב שמסר, אך מיד לאחר שהוטח בו הסרטון בו הוא נצפה באירוע, בחר לשמור על זכות השתיקה.

לפיכך, עתרה ההגנה לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

דין והכרעה

זיהוי על ידי עד ראיה - המסגרת הנורמטיבית

11. התשתית הראייתית בתיק זה נסמכת בראש ובראשונה על עדותו של עד ראיה, אשר נתמכת ומחוזקת באמצעות ראיות נוספות. בכל הנוגע לבחינת עדותו של עד ראיה קבע בית המשפט העליון כי זיהוי של הנאשם על-ידי עד ראיה הוא, לכאורה, זיהוי אמין יותר מאשר הסתמכות על כל הסקת מסקנות נסיבתיות כאלו ואחרות, שהרי עד הראיה חזה בעיניו במעורבותו של הנאשם בביצוע העבירה והוא מעביר את התרשמותו לבית המשפט. אולם, הקושי בהסתמכות על עדות ראיה הוא בהיותה נסמכת על מהימנותו של העד ועל יכולת ההבחנה של העד בחושי. עדות זיהוי חשופה לתעתועי הזיכרון האנושי ולהשפעות שונות אשר עלולות לשבשה. מחקרים רבים שנערכו בעולם העלו את המודעות לחשש מפני מהימנות הזיהוי של עדי הראיה והחשש מפני טעויות בזיהוי, וביססו את ההכרה בכך שזיהוי שגוי הוא אחד הגורמים המרכזיים להרשעות שווא. לפיכך, על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו לבסס הרשעה על סמך עדות זיהוי יחידה. אף על פי כן, זיהוי של נאשם כמבצע העבירה על-ידי עדות ראיה, על מגבלותיו, היה ונותר אחד מהכלים הראייתיים החשובים ביותר בהליך הפלילי, תוך שהשימוש

בכלי זה ייעשה בזהירות המתבקשת. שני חששות מרכזיים מלווים את ההסתמכות על עדות ראייה - **זיהוי שקרי וטעות בזיהוי**. לשם התמודדות עם חששות אלה פותחו בפסיקה מספר מבחנים.

בחנינתה של עדות זיהוי מורכבת משני מבחנים עיקריים אשר נועדו להתמודד עם החששות האמורים, תחילה נבחנת אמינותו של העד המזהה, ולאחר מכן נבחנת מהימנות הזיהוי עצמו, כמפורט להלן:

המבחן הראשון, אשר מתמודד עם החשש מפני **זיהוי שקרי**, בוחן את **מהימנות העד המזהה ואת כנות עדותו** ואמונתו בגרסה שאותה מסר. בתוך כך, נבחנים, בדומה לבחינת מהימנותה ומשקלה של כל עדות: תוכן העדות, מידת בהירותה, קיומן של סתירות או היעדרן, ומידת האמון שבית המשפט נותן בכך שהעד מתאר את מה שאכן ראו עיניו.

המבחן השני אשר מתמודד עם החשש מפני **טעות בזיהוי** בוחן את **מהימנות הזיהוי עצמו**, האם חרף מהימנות העד יתכן שטעה טעות כנה ובלתי מכוונת בזיהוי, בשל קושי כזה או אחר. מבחן זה נחלק לשני רבדים. ברובד הראשון, נבחנים נתוני האישיים של העד המזהה, גילו, טיב ראייתו (האם זקוק למשקפיים) וכו' כדי לקבוע מבחינה סובייקטיבית את יכולתו האישית להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות מכוחם בני אדם על פי חזותם. ברובד השני, נבחנים התנאים והנסיבות האובייקטיביים של הזיהוי, לרבות תנאי הראות ומצב התאורה; המרחק בין המזהה לחשוד; משך הזמן שבו ראה העד את החשוד; זווית הראייה; הזמן שחלף בין האירוע לזיהוי, וכן ההשתייכות האתנית-חברתית של החשוד ושל העד. לשם כך יש לברר, את השאלות בדבר מידת הביטחון שהביע העד בזיהוי, ואת הנסיבות שאפפו את הטבעת הדמות בזיכרונו של העד.

בהקשר זה יש להבחין בין זיהוי על ידי עד שאין היכרות קודמת עם הנאשם, לבין עד שיש לו היכרות קודמת. היכרות מוקדמת עשויה להפחית את הסיכון מפני טעות כנה בזיהוי, אך מחייבת לבחון לעומק את מהימנותו של העד. בהקשר זה יש לבחון את מידת היכרות המוקדמת בין העד לבין החשוד ואת משכה; הפסיקה אף הכירה בכך שההיכרות מוקדמת יפה אף לזיהוי על בסיס צורת הליכתו או תנועות ידיו וגופו של הנאשם, ככל שהם בעלי מאפיינים ספציפיים אשר מוכרים לעד [ע"פ 2076/21 **ואכד נ' מדינת ישראל** (30.7.2023) פסקאות 25-27 לחוות דעתו של כב' השופט י' אלרון; ע"פ 7049/20 **אלטורה נ' מדינת ישראל** (26.6.2022), פסקה 26 לחוות דעתו של כב' השופט אלרון; ע"פ 2099/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 38 לחוות דעתו של כב' השופט נ' סולברג (22.5.2016); ע"פ 3055/18 **אבו רקייק נ' מדינת ישראל** (4.8.2020), פסקה 50 לחוות דעתו של כב' השופט הנדל; ע"פ 8902/11 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (15.11.2012), בפסקאות 47-52 לחוות דעתו של השופט י' דנציגר; ע"פ 5933/11 **איטל נ' מדינת ישראל** בפס' 65-66 לחוות דעתו של השופט א' שהם (26.6.2014); וראו גם יניב ואקי **דיני הראיות**, כרך ב', עמ' 1171-1125 (2020); נגה שמואלי מאייר **ראיית הזיהוי**, עמ' 245-263 (2021).

12. **במקרה הנוכחי, טענת ההגנה העיקרית היא ש.א, עד הראייה המרכזי - משקר בעדותו.**

א.א - עד הראייה

13. **עדות א.א, עד הראייה** (להלן: **א.א**) - א.א העיד בבית המשפט, וכן הוגשו הודעותיו בחקירה. יצוין כי לאחר תום עדותו של א.א, התחלף ייצוגו של הנאשם, ולבקשת באי כוחו החדשים של הנאשם, התרנו את חזרתו של העד לדוכן העדים. בעדותו הראשונה בבית המשפט, כמו גם בהודעותיו במשטרה, מסר העד את הדברים הבאים:

ההיכרות עם הנאשם - א.א העיד שהוא מתגורר בטייבה, נשוי ואב לילדים ועובד לפרנסתו (עמ' 28-29 לפרו'). העד מכיר את הנאשם שנים רבות, מאז שהנאשם היה ילד, והם גרים בשכנות. הוא מבוגר מהנאשם בכ-16 שנים, מכיר גם את משפחת הנאשם, הוריו ודודיו (עמ' 28 לפרוטוקול, וכן בחקירת א.א במשטרה ת/9 עמ' 4; עמ' 9-10). פגש את הנאשם שבוע לפני האירוע, בחתונה שנערכה אף היא בחצר ביתו (ת/10 עמ' 4; 9-7). הנאשם ביקש ממנו להטעין את הטלפון הנייד שלו בביתו. הם ישבו ביחד ונהנו (עמ' 30-31 לפרו').

זיהוי הנאשם ואירוע הירי - א.א אירח את טקס החינה בחצר ביתו, הכין את האוכל של הגברים, סידר את השולחנות וניקה, ואף רקד באירוע (עמ' 32-33 לפרו'). א.א החל לשמוע את היריות כאשר היה בביתו בסמוך לפתח הבית, יצא החוצה וראה את הנאשם יוצא עם נשק מסמטה סמוכה במרחק כמה מטרים ממנו, ויורה לכיוון הנפגעים שהיו בחוץ (עמ' 45-46, 61; 66, 177-178 לפרו'; ת/10 עמ' 28; 32, 95; 97). א.א הסתכל לכיוון, ראה את הנאשם רץ וראה אנשים נמלטים ואת הנאשם רץ אחריהם (ת/10 עמ' 30; 63; 76). השעה הייתה בסביבות 22:00, אך המקום היה מואר במספר זרקורים (פרוז'קטורים) שהאירו את החינה (עמ' 33-34; 43-44). א.א עמד תחילה בשער חצר ביתו, ראה את הנאשם, והחל להתקדם לעברו (עמ' 36, 181-182). א.א ראה את הנאשם מהצד-מהפופיל, ראה את הנאשם מרים את יד ימין ובידו נשק כאשר יצא מהסמטה (עמ' 43-44 לפרו'; ת/10 עמ' 102-103). זיהה את הנאשם בשל היכרותו הטובה מאוד עמו, וגם בשל אופן הליכתו המיוחד, סוג של צליעה שניתן לזהות, ובעל מבנה גוף שמן. העד הכיר את הליכתו המיוחדת של הנאשם עוד לפני שזה נורה ונפגע, (עמ' 33-34, 43, 55, 175; 182; ת/9 עמ' 22, 33-34; ת/10, עמ' 31, 95). הנאשם היה ללא כיסוי פנים (ת/9, עמ' 24), ולבש בגדים שחורים (עמ' 200 לפרו'). בשלב מסוים, כשנגמרו לנאשם הכדורים במחסנית, א.א ראה את הנאשם מוציא משהו מהגב, אקדח שני, העביר אותו ליד השנייה, והכניס את האקדח הראשון בחזרה. כלומר הנאשם השתמש בשני כלי נשק, לא החליף מחסנית במהלך הירי, אלא החליף נשק והמשיך לירות (עמ' 46 לפרו'; וכן ת/9, עמ' 11-12, 22-23; ת/10 עמ' 32-33; ת/10 עמ' 76). הנאשם לא ירה לכיוון של א.א, אלא לכיוון אחר (ת/9, עמ' 23). הנאשם רץ תוך כדי הירי לכיוון המספרה והמסגד, והתרחק מהמקום שבו עמד א.א (עמ' 37, 45, 51). במהלך אירוע הירי, א.א התקדם לכיוון הסמטה שממנה יצא הנאשם, ואף מעבר לעץ שסמוך אליה (עמ' 35-40, 53, 67). א.א ראה את הנאשם רץ ויורה עד שיצא משדה הראיה שלו (ת/10 עמ' 69-70). שדה הראייה של א.א היה עד למספרה, במרחק כמה עשרות מטרים, וכאשר הנאשם הגיע לעבר המסגד, כבר לא ראה אותו (עמ' 42-43; ת/10 עמ' 26). הנאשם ירה כ-30 יריות

ויותר (עמ' 46-47 לפרו'; וכן ת/9, עמ' 13, 23). האקדחים של הנאשם היו בצבע שחור, אינו יודע מאיזה סוג (ת/9, עמ' 13). העד ראה את הנפגעים שישבו על כיסאות בעת שהנאשם החל לירות לעברם, כשהחל הירי. הם ואחרים קמו מכיסאותיהם והתחילו לברוח. באחד מהם פגע כדור בגרון, והוא נפל בסמוך למספרה (ת/10 עמ' 28-33; עמ' 98). א.א. התקרב וראה את הפצועים (עמ' 38). א.א. ראה את אחד הנפגעים רץ ואת הנאשם יורה בו מטווח של 3-4 מטרים (ת/9 עמ' 7-8). אנשים נמלטו והתחבאו, חלק רצו לעבר הפצועים. כאשר החל הירי כולם ברחו והתפזרו, ושדה הראייה שלו לעבר הנאשם נותר פנוי (עמ' 54-55). באירוע כולו נכחו כ-200 גברים, הנשים שהו במקום אחר. גם אחרים שהשתתפו באירוע זיהו את הנאשם, ותוך כדי המהומה קראו בשמו של הנאשם, אך חששו לומר זאת למשטרה (ת/9 עמ' 24-25, 38; ת/10 עמ' 95-96; עמ' 99; עמ' 104). לאחר הירי נותרו במקום רק דרי השכונה (עמ' 54-55). לאחר הירי א.א. שב לביתו ואחרי שעתיים החל לנקות את המקום שבו התקיימה החינה (עמ' 67-68). שולל קיומו של סכסוך עם הנאשם טרם האירוע.

טרם אירוע הירי - כ-20-30 דקות לפני אירוע הירי א.א. ישב מאחורי רכב שחנה בסמטה שממנה בהמשך יצא הנאשם, ושתה אלכוהול עם מספר חברים (ת/4; פרו' עמ' 58, 61; ת/10 עמ' 19-20). מספר פעמים עזב את אזור הריקודים והלך עם חבריו לשתות אלכוהול מאחורי הרכב. בחלק מהפעמים שתה ובחלק רק התלווה לחבריו (עמ' 102 לפרו'). לאחר מכן שב לביתו, ומיד לאחר מכן שמע את קולות הירי. העד ציין כי שותה אלכוהול רק באירועים חברתיים וגם במקרה זה לא היה שיכור באופן משמעותי (עמ' 61; 103-105). הוא שתה בין כוס אחת ל-3 כוסות ודקה עם אקסל (עמ' 93). כמו כן נוהג לעשן ג'וינט אחד פעם ביום לאחר העבודה, אך באותו היום לא עישן (עמ' 98; 103).

הצבעה על גבי התצ"א - א.א. הצביע בעדותו ובחקירתו על ההתרחשויות והמיקומים הרלוונטיים גבי תצ"א של המקום (ת/1-2; עמ' 49-50 לפרו'; ת/9 עמ' 18-21). הוא הצביע על המקום שבו הוא עצמו היה, על המקום שבו היה הנאשם, ועל המקומות שבהם נפגעו הקורבנות (עמ' 43-45 לפרו'; ת/9, עמ' 29-30; ת/10 עמ' 65). הוא הצביע על המקום בו עמד כשהחל לשמוע את הירי ועל מיקומו של הנאשם, מסלול ריצתו של הנאשם תוך כדי ירי ומיקום הנפגעים שראה. הראה שהנאשם יצא מהסמטה ורץ לכיוון המספרה והמסגד (ת/2 ות/3; עמ' 50-52 לפרו'). א.א. אף הדגים בעדותו בפירוט את התנהלות הנאשם כפי שראה אותה.

סרטון האירוע - א.א. הראה בהתאם לסרטון אשר צולם בחינה בו נראה אזור הריקודים ובו רואים אף א.א. עצמו, ותיאר היכן עמד בפתח ביתו, כאשר שער הבית היה פתוח; ואזור הריקודים סמוך לשם בחוץ. מזהה את עצמו בסרטון כאשר פניו לכיוון המסגד והמספרה. רואים שכל האנשים שהיו במקום מתבוננים לאותו המקום - לעבר מקור הירי. בשלב זה הצלם הפסיק לצלם, וא.א. החל להתקדם לעבר עץ הזית כדי לראות טוב יותר את ההתרחשות (עמ' 61-64).

הערכת מהימנותו של א.א.

14. **לטענת המאשימה, עדות א.א. עד הראיה ראויה לאמון מלא.** העד פרט בחקירותיו במשטרה

ובעדוּתוֹ בבית המשפט באופן עקבי על אודות היכרותו את הנאשם, השתלשלות האירועים עובר לירי ואת אירוע הירי עצמו. מכיר את הנאשם שנים רבות. תאר את אופן הליכתו הייחודי של הנאשם, וחיזוק לכך עולה בסרטונים המתעדים את הליכתו של הנאשם. העד תאר את המחירים הכבדים שהוא ובני משפחתו משלמים נוכח עדותו, הוא הורחק מביתו וממשפחתו, נאלץ להחליף מספר טלפון ולהתגורר בדירת מסתור. איום בפגיעה בו אם יעיד והופעל עליו לחץ מצד סביבתו.

א.א העיד ששמע קולות ירי, ראה את הנאשם יורה, זיהה אותו לפי אופן הליכתו ומבנה גופו. ראה את פרופיל פניו. העד החל לצעוד לעבר מקור הירי, וחיזוק לכך ניתן לראות בסרטון החינה. א.א עמד על כך שעדותו מבוססת על מראה עיניו ולא על שמועות. עמד על כך בעדותו כי מהמקום בו עמד, יכול היה לראות בצורה טובה את הנאשם, המרחק ביניהם היה פחות מעשרה מטרים, היתה תאורה במקום. העד התקדם וראה את הנאשם ממשיך בדרכו. עוד ציין בעדותו שראה את הנאשם מוציא מישהו מכיוון גבו והמשיך לירות.

העד העיד בדיוקנות רבה והסביר מה ראה בעיניו, הפריד בין מה שראה לבין דברים ששמע אודותיהם. העיד בגילוי לב אודות עברו הפלילי וההליכים שהתנהלו נגדו לאורך השנים.

זיהוי הנאשם על ידי העד עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לעניין אמיתות הזיהוי. העד מהימן, עדותו כנה ובהירה. נסיבות הזיהוי כללו תנאי ראייה טובים, תאורה, הכרות מוקדמת. עדותו היתה אותנטית, הרבה להדגים, ידע להסביר מה קלט בחושיו ומה שמע משמועות. אין בפער שבין גרסתו של א.א כי שמע את היריות כאשר היה בביתו למול הסרטון בו נראה כי הוא נמצא ברחבה, כדי לערער את אמינותו של העד. כך גם בעניין תיאור העד את בגדי הנאשם בעת האירוע. הוא סייג את דבריו במשטרה ואמר שהוא לא שם לב ושב לתאר את מבנה גופו והליכתו הייחודית כדרך לזהותו.

15. לטענת ההגנה יש לדחות את גרסתו של עד הראייה א.א כשקרית. בחקירותיו מסר א.א גרסאות משתנות ושקריות בדבר מיקומו בעת הירי (בתוך ביתו; בכניסה לחצר ביתו; ברחוב), ואשר למועד בו זיהה את הנאשם לראשונה (מיד בתחילת הירי כשהיורה נשען על רכב; כאשר יצאה מהסמטה; בזמן ריצתו; בשלב החלפת הנשק ליד המספרה). בהתבסס על הסרטון, אין מחלוקת שא.א עמד בתחילת הירי מחוץ לחצר ביתו, ברחבת הריקודים ברחוב וכאשר שמע קולות ירי הישיר מבטו לכיוון מקור הירי. לשיטת ההגנה, בהתבסס על הסרטון, תוך כדי הירי העד התרחק לכיוון חצר ביתו, ורק לאחר תום הירי, התקדם לעבר מקור הירי בזמן שכבר לא יכול היה לראות או לזהות דבר. אף שמהמתואר עולה שהעד יכול היה לזהות את היורה בתחילת הירי, אולם גרסאותיו המשתנות מלמדות שלא ניתן לתת אמון בעדותו. מעבר לכך, זמן הירי חצץ בין לבין היורה קהל גדול ורכבים חונים שחסמו את שדה ראייתו. הצורך של החוקרים לשאול את א.א פעם אחר פעם שאלה בסיסית ביחס למיקומו בעת הירי, מוכיח את קיומן של גרסאות משתנות וסותרות, ומלמד שא.א לא ראה ולא זיהה דבר. גרסתו בעדותו השנייה, בניגוד לגרסתו בעדותו הראשונה, היא כי עם תחילת הירי הסתכל לכיוון מקור הירי, ברח לעבר ביתו ורק בהמשך יצא לכיוון.

גם בעניין אופן זיהוי הנאשם מסר א.א. גרסאות שונות וסותרות, הן ביחס ללבושו של הנאשם באירוע והן ביחס לזווית הזיהוי. א.א. הסביר כי זיהה את הנאשם על פי אופן הליכתו הייחודי, אך מדובר בנתון בולט הידוע לכל ותמוה שצוין זאת רק בחקירתו השנייה. הוא חזר על כך שראה את היורה רק מאחור, אולם כשהחוקר ביים את עמידתו ושאל שוב ושוב אישר שראה את הנאשם מצידו.

העד שינה גרסאות גם בעניין מיקום ומעשי נפגעי העבירה. תחילה מסר שישבו על כיסאות ונורו לפני שקמו, וחזר על גרסתו זו אף שהסרטון מראה שהם יצאו מהאירוע וכך גם מסרו נפגעי העבירה.

16. לאחר שבחנתי את עדותו של א.א., ואת טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי עדותו של א.א. בבית המשפט הייתה מהימנה. כך גם בחינת הודעותיו במשטרה, מותירה את הרושם כי מדובר בדברים מהימנים. א.א. מתאר את הדברים, כפי שזכר אותם, ניכר כי הוא ניסה לסייע למשטרה להגיע לחקר האמת, אין לו שום סכסוך עם הנאשם, ואף אינו מנסה להשחיר את פניו. א.א. ניסה לדייק בדבריו ככל יכולתו. בעיקרם של דברים, א.א. היה עקבי בגרסתו בחקירותיו, וכן בעדותו בבית המשפט. ניכר שהוא מכיר את הנאשם היכרות טובה וממושכת מהשכונה שבה גדלו שניהם, באופן שאיפשר לו לזהות אותו במהלך הירי, ובאופן אשר שולל את הן את האפשרות שהוא משקר בעדותו והן את האפשרות של טעות בזיהוי.

17. העדר מגמת הפללה - א.א. לא ניסה להשחיר את הנאשם, שב ואמר בחקירותיו שהוא לא מאמין שהנאשם עשה דבר כזה (ת/10 עמ' 61-60; ת/11 עמ' 3), לדבריו הנאשם "תמיד היה הולך וצוחק עם כולם"; יעני לא בן אדם רוצח או אחד שהיה עליו משהו.. (ת/10 עמ' 61 ש' 6-5; ש' 33; ת/11). גם בעדותו בבית המשפט תיאר א.א. אופיו החיובי של הנאשם, העיד שהנאשם אדם מחונך, צוחק כל הזמן, וכי א.א. לא האמין שהנאשם מסוגל לעשות דבר כזה, ושאוּלִי הנאשם היה תחת השפעת סמים, אם כי שלל שראה את הנאשם אי פעם משתמש בסמים. לדברי א.א. אדם במצב טבעי לא עושה דברים כאלה (עמ' 33; 169-170 לפרו'; ת/11). מסר גם שהנאשם מגיע ממשפחה טובה.

18. האיומים שא.א. חווה בשל עדותו - א.א. העיד שחווה איומים בשל מסירת הודעותיו במשטרה ועדותו בבית המשפט, משהו תקף את בנו בבית הספר, נשלחו אנשים לאיים על א.א. בשל כך עזב את ביתו ואת משפחתו, ומאז לא פגש את ילדיו ואת אשתו ולא נכנס לביתו (עמ' 29-30, 48). ימים אחדים טרם הגשת כתב האישום איימו עליו שאם הוא יעיד ירצחו אותו, והוא הגיש על כך תלונה במשטרה. הוא נמלט לבית אמו בעיר מרוחקת ועד לשם רדפו אחריו. האדם שאיים עליו נעצר ואז הגיעו האחים של העצור ואמרו לו שיבטל את התלונה והם נשבעו שלא יפגעו בו ולכן ביטל את התלונה על האיומים. הם חברים של הנאשם. א.א. שילם את הערבות על שחרור העצור. עד היום א.א. לא חזר לביתו (עמ' 71). גם בנו של א.א. אינו יוצא מהבית מחשש שיהרגו אותו (עמ' 199).

עדותו של א.א. על כך שהיה נתון לאיומים נתמכת גם במזכר של רפ"ק אריק רזניק (ת/136) ממנו עולה כי ביום הגשת כתב האישום א.א. קיבל איום מפורש על חייו מאחד מתושבי שכונתו בשל מעמדו כעד בתיק. נפתח תיק חקירה והמאיים נעצר. לאור האיום, א.א. נאלץ לעזוב את עיר מגוריו, להחליף

את מספר הטלפון שלו ולהתגורר בדירת מסתור. בהערכת מצב לעד מאוים שנערכה במשטרה, הוגדר העד כ"מאויים דרגה 4". גם במהלך עדותו של א.א. בבית המשפט, ניכר היה שהעד חושש מאוד מכך שיפגעו בו ובמשפחתו בשל עדותו (עמ' 103-104; 199, 201). גם בחקירתו, הביע א.א. חשש שמא יפגעו בו ובמשפחתו בעקבות הודעתו במשטרה (ת/10 עמ' 45, 79-80). כלומר, א.א. שילם ומשלם מחיר כבד בגין שיתוף הפעולה שלו עם משטרת ישראל ומערכת המשפט.

חיזוק נוסף למהימנותו של א.א. טמון בכך שהוא היה היחיד אשר שיתף פעולה עם המשטרה, תוך ששילם על כך מחיר כבד. א.א. עמד בעדותו ובחקירתו הנגדית על כך שאחרים אשר מסר את שמותיהם ראו את הנאשם יורה, וזאת על אף שאותם אנשים טענו שלא ראו דבר - ויש לקבל את עדותו כמהימנה לעניין זה (עמ' 184-189). ואכן, כפי שעולה מהראיות, באירוע חינה רב משתתפים, שבעיצומו הגיע יורה גלוי פנים, וירה בארבעה משתתפים באירוע, מתוכם באחד למוות - כל משתתפי האירוע לכאורה "לא ראו כלום" "לא שמעו כלום" ו"לא אומרים כלום" - אך זאת מפני שהם חוששים לומר את אשר ראו (ראו למשל, ת/127 על אודות סירובם של אנשים לשתף פעולה מחשש שיפגעו בהם; וכן ת/138 הודעת העד עבד אל פתח מסארווה, אשר ממנה עולה שהוא מסרב לשתף פעולה עם המשטרה לאור חששו הרב שיפגעו בו אם יחשדו בו שעשה כן).

סירובו של העד לשתף תחילה פעולה עם המשטרה תומך במהימנותו. תחילה טען א.א. שכלל לא נכח באירוע, ורק לאחר שהוצגה לו תמונה המתעדת אותו באירוע, החל לשתף פעולה (עמ' 88), ניכר כי א.א. עצמו היה נתון ללחץ מצד סביבתו שלא לשתף פעולה עם המשטרה, חשש לשתף פעולה עם המשטרה פן יאונה רע לו ולמשפחתו, ולא היה לו שום רצון או אינטרס לסבך את הנאשם. בסיכומי של דבר, התרשמתי שהעד נעדר אינטרס להפליל את הנאשם (ת/128; ת/130).

שיתוף הפעולה של א.א. בחקירה וסוגיית צו ההבאה

19. **כאמור, בעת שתושאל א.א. בגין אירוע הירי, נודע לו על כך שתלוי ועומד נגדו צו הבאה. לטענת ההגנה** א.א. הפליל את הנאשם בחקירתו בשל צו ההבאה שהיה נגדו, כדי שהמשטרה תטיב עמו בנושא צו ההבאה. במסגרת התשאול שלא תועד, החוקרים הבטיחו לו סיוע בעניין צו ההבאה בתמורה לשיתוף פעולה. התשאול הבלתי מתועד וההבטחות שניתנו לו, מטילים צל כבד על אופן ניהול החקירה ועל מניעיו של העד.

לטענת המאשימה, יש לדחות את טענת ההגנה שא.א. שיקר כדי להימנע ממעצרו נוכח צו הבאה. העד מסר את דבריו באופן חופשי מיד כשפגש שוטר בזירה. כמו כן לא ניתנה לו כל הבטחה, ובפועל לא זכה לשום הקלה בעניין, וגם לאחר מעצרו המשיך לשתף פעולה.

לאחר שבחנתי את הדברים, שוכנעתי כי דין טענת ההגנה להידחות.

20. **מעדותו של רס"ב אלכסנדר סושקוב עולה כי שיתוף הפעולה של א.א. החל עוד בטרם**

הגיעו לתחנת המשטרה, באופן אשר תומך במסקנה שהדברים שמסר א.א. היו אותנטיים. השוטר הגיע למקום מפני שהתבקש לקחת מישהו לתחנה. סבר שא.א. הוא חשוד. א.א. היה נסער והחל לדבר מיוזמתו אודות האירוע. ברגע שהשוטר הבין שא.א. אומר דברים חשובים, הזהיר אותו והחל להקליט (עמ' 402-403). בהתאם לדוח הפעולה שרשם רס"ב סושקוב (נ/4), בדרך לתחנה סיפר א.א., והדברים הוקלטו, שהוא היה באירוע החינה בזמן הרצח. כשהגיעו לתחנה התברר שקיים נגד א.א. צו הבאה ללא שחרור. הודיע לעד שהוא עצור ומסר לו העתק של הצו. בדוח הבהרה שרשם רס"ב סושקוב (ת/84) עולה כי בדרך לתחנה עם א.א., מיד לאחר כניסתו של העד לניידת, סיפר שראה מי ירה בחתונה וכי מדובר באדם בשם עקראמה. לאחר שהפעיל את ההקלטה העד סיפר יותר פרטים על אודות הדברים שראה.

21. **רס"ב יוסי דוקרקר** - העיד שנסע לאתר עד אחר בטיבה ופגש את א.א. במקרה כשהוא נמצא בחצר ביתו. שאל לשלמו ו-א.א. השיב כי הרצח התרחש בחצר שלו. רס"ב דוקרקר הודיע על כך לגורמי החקירה והתבקש להביאו לתחנה. ביקש משוטר אחר להגיע ולעכב את א.א. לחקירה, והמשיך במשימתו להבאת עד אחר (עמ' 505-507 לפרו'; מזכר נ/2).

22. **רס"ר ניסים לוי** - רס"ר לוי, ביחד עם שני שוטרים נוספים, נסעו לאזור הזירה לאתר עדים שהיו באירוע הירי. שוחחו עם א.א. שמתגורר במקום ובחצר ביתו התקיים האירוע. א.א. החל להגיד שהוא ראה את שהתרחש באירוע. רס"ר לוי שוחח עם קצין שהורה להביא את העד לתחנת המשטרה. הודיע לעד שהוא מעוכב לעדות, העד הסכים ואמר שימסור הודעה בתחנה. א.א. נכנס לניידת המשטרה. כאשר הגיע לתחנה, הבין רס"ר לוי כי נגד העד יש צו הבאה ללא שחרור (דוח פעולה נ/3).

23. **שיתוף הפעולה של א.א. עם המשטרה לא נעשה במטרה לקבל תמורה בנוגע לצו ההבאה כפי שעולה מעדותה של רס"מ מור בושארי.** רס"מ בושארי חקרה את א.א. בחקירה הראשונה. לא שוחחה עמו לפני גביית ההודעה (עמ' 377). כאשר א.א. הגיע לתחנה עשו בדיקה וראו שיש נגדו צו הבאה בתיק אחר (עמ' 374-376). היא ידעה על צו ההבאה, אך לא שהוא ללא שחרור. לא ידעה מהם תנאי הצו וביקשה שמישהו יבדוק את הצו, היא לא הבטיחה לו דבר בעניין (עמ' 387-289). א.א. שיתף פעולה מלכתחילה באופן חופשי. אישרה שאמרה לו שהיא תעשה מה שתוכל בעניין ותברר לו (עמ' 384-285). מעדותה של החוקרת עולה המסקנה שלא נפל פגם בחקירתו של א.א.

24. **פקד דין גורדון**, קצין חקירות ביל"פ שרון (עמ' 421-422). היה מעורב בחקירה הראשונה של א.א. נכנס לחקירה הראשונה במהלכה (עמ' 423-424). ממזכר שרשם פקד גורדון (ת/137) עולה שא.א. הובא לתחנה בשל צו הבאה שהיה נגדו. טרם העדות או אחריה לא הובטח לו דבר בנוגע לשחרורו והוסבר לו כי אין קשר בין צו ההבאה לבין עדותו. כן הוסבר לו שלא ניתן לשחררו בשל הצו. א.א. אמר שימשיך לשיתף פעולה וכי מבין את חשיבות עדותו. פקד גורדון שלל את האפשרות שא.א. הבין כי בתמורה לעדותו הוא ישוחרר מצו ההבאה. הוא הבהיר לא.א. שאין קשר בין מעצרו בשל הצו לבין עדותו (עמ' 430-431).

25. א.א. עצמו אישר בעדותו שלא יצר קשר עם המשטרה כדי לדווח על הירי, מפני שלא רצה להיות מעורב בכך. יום למחרת האירוע הגיעו אליו, אך הוא ברח ולא רצה למסור עדות. רק יומיים לאחר האירוע המשטרה הגיעה אליו. דיברו איתו בחצר הבית, ואמר שאינו מעוניין להעיד (עמ' 111-113). תחילה לא רצה לבוא עם השוטרים לתחנה, אך בדקו וראו שיש נגדו צו הבאה והשוטרים היו חייבים לקחת אותו לתחנה (עמ' 87-89). צו הבאה הוצא נגדו, לאחר שלא התייצב לדיונים בבית המשפט בתיק שמתנהל נגדו. כששוחח עם השוטר ברכב בדרכו לתחנה לא ידע שהוא מוקלט. בחקירה תחילה לא רצה למסור הודעה במשטרה ואמר שכלל לא היה בחינה, אך לאחר שהראו לו תמונה מסרטון שלו רוקד באירוע ואמרו שהם יודעים שהוא משקר, הבין שאין לו ברירה אלא לשתף פעולה ולספר את האמת על מה שראה (עמ' 56-65; עמ' 77; 107).

א.א. אישר את העולה מהמזכרים של השוטרים שהם הגיעו כדי להביא את אביו של החתן לעדות במשטרה, ראו את א.א. בחצר ביתו ושאלו לשלומם, וא.א. השיב לו שהרצח היה בחצר ביתו. בעקבות כך השוטרים בדקו במחשב, ראו שיש צו הבאה, והוא התלווה אליהם בשל צו הבאה (פרו' עמ' 146-151). כן אישר א.א. שבמהלך הנסיעה לתחנה הוא סיפר שהיה באירוע החינה בו התרחש הירי. א.א. הסביר כי רק לאחר החקירה נאמר לו שצו ההבאה הוא ללא שחרור, שאל אותם לגבי הצו והחוקרים השיבו שאינם יכולים לעזור לו בעניין, אמרו שינסו לעזור אבל לא הבטיחו (עמ' 152). א.א. אישר שהוא החל מיוזמתו לדבר על נושא הירי עם השוטרים (עמ' 154-155). לא קיבל מהשוטרים שום עזרה בעניין צו ההבאה והוא היה עצור שבוע (עמ' 113).

26. **המסקנה המתבקשת ממכלול העדויות בנושא הצו ההבאה היא שיש לדחות את טענת ההגנה שלפיה א.א. שיקר למשטרה כדי להימנע ממעצרו בשל צו ההבאה.** אכן, א.א. עוכב על ידי המשטרה בשל צו הבאה שהיה נגדו כיוון שלא הגיע לדיונים בבית המשפט בעניינו (ת/10 עמ' 17). ואולם, מהמזכרים ומעדויות השוטרים, כמפורט לעיל, עולה שהשוטרים הגיעו למקום כדי לאתר את אביו החתן, פגשו במקרה את א.א. בחצר ביתו ושאלו לשלומם, ו-א.א. השיב ביוזמתו שהרצח היה בחצר ביתו. כלומר, א.א. החל לשוחח עם המשטרה על המקרה, עוד לפני שנודע לו על צו ההבאה נגדו. בהמשך, ניתן לראות כי א.א. סיפר על אודות מעשי הנאשם כבר בדרכו לחקירת המשטרה, בטרם נאמר לו שהוא נעצר מכוח צו הבאה (ת/11) אם כי כבר ידע על קיומו של הצו (עמ' 89). ממילא, א.א. לא קיבל טובת הנאה או עזרה כלשהי מהמשטרה בנוגע לצו ההבאה, ואף היה עצור בגין צו ההבאה כשבוע ימים עד אשר שוחרר על ידי בית המשפט (עמ' 113, 160). לפיכך, יש לדחות מכל וכל את האפשרות שבשל צו הבאה שהיה נגדו, שיקר א.א. למשטרה והפליל את הנאשם על לא עוול בכפו, רק כדי לקבל טובת הנאה כלשהי אשר נוגעת לצו ההבאה. המסקנה היא שהנאשם שיתף פעולה ומסר את שראה במהלך האירוע, ללא קשר לצו ההבאה.

סתירות לכאורה בין הודעותיו של א.א. במשטרה לבין עדותו במשפט

27. א.א. נחקר במשטרה שלוש פעמים: תוך כדי נסיעה לכיוון התחנה (ת/11), חקירה ראשונה מיום

22.9.21 (ת/9 ות/9א); וחקירה שנייה מיום 7.10.21 (ת/10א).

ככלל, בהודעותיו של א.א במשטרה מסר דברים דומים לאלה שמסר בעדותו בבית המשפט, ואשר עושים רושם מהימן.

קיימת חשיבות בכך שכבר בעת הנסיעה עם השוטר אלכס סושקוב לתחנת המשטרה ברכב, בהזדמנות הראשונה, מסר א.א את עיקרי הדברים, אשר אף הוקלטו על ידי המשטרה - כפי שעולה מתמלול השיחה (ת/11) א.א עוכב לחקירה והוזהר כדין בעניין זכויותיו. השוטר שאל את העד שאלה כללית על אודות הנאשם וא.א אמר לו שירו בנאשם לפני זמן וכי הוא רצה להתנקם. הוסיף כי הנאשם הגיע לאירוע הוציא את הנשק והחל לירות. השתמש בשני אקדחים, לאחר שנגמרו הכדורים באחד, עבר לנשק השני. הנאשם רדף אחרי הנפגעים, ירה במישהו, והמשיך לירות תוך כדי ריצה. הוא ירה בתחילה לעבר אדם שישב, הנרצח הוא אח של האדם החשוד בירי על הנאשם. הנאשם ביצע את הירי ללא כיסוי פנים. תאר את בגדי הנאשם, מכנסים בצבע שחור של קולומביה.

28. בהשוואה בין גרסאותיו של א.א בחקירות, לבין העדות בבית המשפט, ניכר כי בליבת התיאור של המעשים, מדובר בתיאור דומה של עיקרי הדברים, ויש ליחס לדבריו מהימנות גבוהה. אכן קיימות סתירות מסוימות, אך אין המדובר בסתירות אשר יורדות לשורשו של עניין. חלק מהסתירות נובעות מכך שבחקירותיו, ובפרט בשלב הראשון שלהן, לא הקפיד א.א על הבחנה ברורה בין הדברים שקלט בחושי לבין לה ששמע מאחרים. רק בהמשך החקירות, וביתר שאת בעדותו בבית משפט, עמד א.א על הדיוק וההבחנה בין אלו לאלו.

א.א בחקירתו השנייה במשטרה, נדרש על ידי החוקרים להפריד בין מה שראה בעיניו לבין דברים ששמע אודותיהם ועשה כן. הוא תאר שראה את הנאשם מבצע את הירי, אולם ביחס למניע הנאשם תאר קיומו של סכסוך שאודותיו שמע מאחרים (ת/10 עמ' 59-60). גם בבית המשפט הקפיד העד להפריד בין דברים שקלט בחושי, לבין השערות ומסקנות, וכך בנוגע למניע של הנאשם, הבהיר שזו השערה שלו בלבד (עמ' 171-173).

בחקירת המשטרה הראשונה מסר א.א שראה את **הנאשם נשען על רכב מסוג יונדאי בסימטה, לפני הירי** (ת/9, עמ' 4-5, 12, 26; וכן ת/11) כדבריו "ממש ראינו אותו שוכב על האוטו צוחק" (ת/9, עמ' 33). ואולם, כבר בחקירתו השנייה, הבהיר א.א שהוא עצמו לא ראה את הנאשם בשלב הזה של האירוע, אלא שמע על כך מאדם אחר, וכי לא הובן נכון בחקירה הראשונה (ת/10, עמ' 48-49, 105). גם בעדותו חזר והבהיר ששמע זאת מאחרים, ולא ראה אותו בעצמו. זאת בניגוד לעניין הירי אשר ראה במו עיניו (פרו' עמ' 85-87; 100, 175-176).

באופן דומה, מהדברים שאמר א.א לשוטר בדרכם לתחנה וכן בחקירתו הראשונה, שלפיהם **הנאשם רכש נשק** (ת/9, עמ' 10-11; ת/11), ניתן היה לסבור בשגגה שמדובר בידיעה אישית של העד, אך כבר בחקירתו הראשונה וכן בשנייה א.א הבחין בין כך שהנאשם סיפר לו על סכום הכסף שמשך והעד

אף ראה את הכסף בידיו, לבין כך שאינו יודע מהנאשם שקנה באמצעות הכסף כלי נשק (ת/9 עמ' 10-11; ת/10 עמ' 5-6). גם בעדותו הבהיר א.א. שהוא ידע שלנאשם היה סכום כסף נכבד במזומן, כיוון שהנאשם סיפר לו והוא אף ראה חלק מהכסף המזומן, אך לגבי עניין רכישת האקדחים מכספו על ידי הנאשם, הבהיר העד שמדובר במסקנה בלבד. א.א. הסביר בעדותו כי לא ראה את הנאשם קונה את הנשק, אך הנאשם הראה לו שהוציא זמן קצר קודם לאירוע סכום של 50,000 ₪, ולכן א.א. שיער שהוא קנה את הנשק בכספו זה (פרו' עמ' 89-91).

לכאורה מדובר בסתירות, אך כאמור לעיל, כבר בחקירתו השנייה של א.א. וביתר שאת בעדותו בבית המשפט, הבחין א.א. היטב בין הדברים שקלט בחושי לבין דברים ששמע מאחרים או הסיק, ולכן אין המדובר בסתירות שיש בהן כדי לפגום במהימנותו של א.א.

29. סתירות נוספות אינן בעלות משמעות רבה, כגון שבחקירה תאר שבאירוע החינה סייע לבקשת אבי החתן באירוח ארוחת הנשים בחצר ביתו (ת/9 עמ' 1-3), ואילו בבית המשפט תיאר שאירח את הגברים, ובצד של הנשים סייע רק בטרם האירוע לפני שהנשים הגיעו לשם.

בחקירת הראשונה במשטרה מסר א.א. שבנו בן ה-10 אמר לו שהנאשם החזיק באקדח מסוג FN (ת/9, עמ' 5-6), ואילו בחקירתו השנייה, וכן בעדותו תיקן את עצמו בנוגע לגיל של הבן ואמר שאותו בן הוא בגיל 13, ולא 10 (ת/10, עמ' 14-15), וכי הבן היה במקום קרוב יותר לאירוע (עמ' 190-193).

בחקירת המשטרה מסר א.א. שהנאשם לבש בגדים של קולומביה, מכנסים כהים וחולצה לבנה (ת/9, עמ' 33). בחקירה השנייה הבהיר שהנאשם היה כך בתחילת האירוע, הלך והחליף בגדים, ולאחר מכן חזר, אך הוא יודע זאת משמועה (ת/10, עמ' 27-28). בעדותו מסר שבעת הירי, לבש הנאשם בגדים שחורים (עמ' 200 לפרו').

בחקירה הראשונה מסר שמכיר את הנאשם 5-6 שנים (ת/9, א, ש' 15) בחקירה הנוספת הבהיר כי מכיר את הנאשם מאז שהנאשם היה בן 10 (כלומר כעשר שנים) (ת/10, א, ש' 3), ואילו בעדותו מסר שמכיר אותו יותר מ-15 שנים (עמ' 29 לפרו').

בנסיעה למשטרה אמר א.א. שהנאשם ירה לכיוונו ולכיוון אחרים שהיו לצדו (ת/11), אך בעדותו הבהיר ששמע בעת האירוע אנשים אומרים שהנאשם יורה לעברם. בפועל הנאשם לא ירה לעברם (עמ' 177).

אשר לדבריו כי בראשית הירי ראה את הנפגעים יושבים על כיסאות והחלו לברוח, אף שהוכח כי הירי החל כאשר נפגעי העבירה היו בהליכה ולא בישיבה, אין בכך כדי לפגום באמינות עדותו. ניתן להניח כי ראה אנשים יושבים על כיסאות כאשר החל הירי ובתגובה לירי החלו להימלט אך הם אינם נפגעי העבירה.

כאמור לעיל, א.א. השיב היטב לכל הטענות והתהיות שהוטחו בו בחקירתו הנגדית, מסר הסברים

סבירים לסתירות לכאורה בין הדברים שאמר במשטרה לבין עדותו בבית המשפט - ויש לקבל את עדותו כמהימנה.

עדוּתו השנייה של א.א.

30. כאמור לעיל, לאחר תום עדותו של א.א. התחלף ייצוגו של הנאשם, ולבקשת ב"כ החדשים של הנאשם, ולנוכח טענות ההגנה בדבר ממצאים חדשים בבדיקת מעבדה שערכה לסרטון האירוע, נעתרנו לבקשת ההגנה להשלמת החקירה הנגדית של העד (להלן: **עדוּתו השנייה של א.א.**).

א.א. הביע חשש וחוסר רצון להגיע בשנית להעיד בבית המשפט. מזכר אודות ניסיון איתור העד מיום 28.2.23 (ת/141) מלמד כי נערכו ניסיונות רבים לאתר את העד באמצעות שיחות טלפון והודעות ווטסאפ ללא מענה. כאשר הצליחו לשוחח עמו השיב כי הוא מפחד, אינו מבין מה רוצים ממנו ואינו מתכוון להגיע. נעשו ניסיונות להרגיעו ולהסביר לו את חובתו להתייבב. אמר שהורסים לו את החיים, נאלץ לישון במקומות שונים ומתקשה לעבוד.

31. על אף חששו האמור, התייבב א.א. בבית המשפט. בפתח עדותו השנייה של א.א., אמר העד שהופעל עליו לחץ לבוא להעיד, שהוא נרקומן ושתוי. לא ראה את הנאשם ולא מכיר אותו ומנגד טען שהוא גידל את הנאשם כמו בן (עמ' 540-539). אמר כי "אני לא רוצה להעיד עליו, אני בן אדם שיכור, וגם הייתי ברחוב, הייתי מעשן ניס, לקחו אותי מהרחוב, קנו לי בגדים בשביל להעיד על הבן אדם הזה" (עמ' 541 ש' 9-10; 558). הוסיף כי שוטר מהתחנה קנתה לו חליפות, שיכנה אותו בבית מלון ונתנה לו 4,000 ₪ כדי שיבוא להעיד. השוטרים נתנו לו סמים וסיגריות (עמ' 547). כאשר הוקרן לו תחילת סרטון החתונה, זיהה עצמו, אך בהמשך לא זיהה את עצמו בסרטון (עמ' 549-554).

עדוּתו השנייה של א.א. היתה מבולבלת, תוך שסתר את דבריו בנושאים פשוטים כגון האם הוא מתגורר בתקופה זו בטייבה. חזר על אמירות ללא קשר למה שנשאל, טען שהשוטרים הציעו לו 100,000 ₪ ומעבר לחו"ל כדי שיעיד (עמ' 543-542). העד שלל שאוים. זוכר את הדברים שאמר בהודעותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, נשאל על הזיהוי שלו את הנאשם, והשיב שזיהה אותו. אמר שרצה להתאבד כי בכוח רוצים שיעיד (עמ' 557). הסביר שאמר דברים במשטרה כי היה בקריז וכדי לקבל כסף, היה מוכן לעשות הכל (559). אמר שהשוטרים הדריכו אותו מה להגיד בעת שהוא היה שתוי (עמ' 560). יש לו עבר פסיכיאטרי ואף אושפז מספר פעמים (עמ' 563-562). טען כי: "כל מה שדברתי זה הכל שקר" (עמ' 564 ש' 17).

בכל הנוגע לעדותו השניה של א.א., ניכר כי לא ניתן לייחס לה שום משקל. העד, אשר כבר בעדותו הראשונה חש מאוים, הלכה למעשה סירב לשתף פעולה בעדותו השנייה, ניכר שחשש מאוד להעיד, חשש לגורלו ולגורל משפחתו וניכר שהיה נתון ללחץ רב. לפיכך לא ניתן לתת שום משקל לעדות זו, ויש לבכר על פניה את עדותו הראשונה.

סיכום ביניים - עד הראייה א.א.

32. בסיכומה של בחינת עדותו של א.א, עד הראייה המזהה, ובהתייחס למבחנים שנקבעו בפסיקה כמתואר לעיל, המסקנה היא שמבחנית החשש לזיהוי שקרי, הרי שחשש זה אינו מבוסס. א.א העיד ארוכות בבית המשפט, עשה רושם מהימן, הסתירות שנמצאו בגרסאות בין חקירותיו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט אינן מהותיות, ולמרביתן אף ניתן הסבר מניח את הדעת, העדות עצמה בהירה, עקיבה, וקוהרנטית. לפיכך המסקנה היא שא.א תיאר את שראו עיניו.

33. גם במבחן השני הקבוע בפסיקה, אשר נוגע לחשש מפני טעות בזיהוי, המסקנה היא שלא חלה טעות בזיהוי, והזיהוי עצמו מהימן. ברובד הראשון, העד המזהה הוא אדם בוגר, אשר אינו לוקה בקשיי ראייה, אמנם שתה אלקוהול בעת האירוע אך לא עד כדי שכרות אשר פגמה בחושיו באופן שיקשה עליו את הזיהוי. לכן, הוא בעל יכולת זיהוי. בבחינת הנסיבות והתנאים האובייקטיביים של הזיהוי, תנאי התאורה היו טובים לנוכח קיומם של זרקורים (פרוז'קטורים) באירוע, המרחק בין העד ליורה לא היה רב, העד ראה את היורה למשך זמן מספק ובפרופיל (מהצד), והעד הוא בעל היכרות קודמת משמעותית עם הנאשם. העד אף היה משוכנע בזיהוי. כל אלה מובילים למסקנה שאין המדובר בטעות בזיהוי.

34. לפיכך המסקנה המתבקשת היא שיש לקבל את עדות הזיהוי כמהימנה. כפי שיובהר להלן, עדות הזיהוי אף אינה ראייה יחידה לחובתו של הנאשם, אלא נתמכת בראיות נוספות למכביר.

חיזוקים לעדותו של א.א.

35. לעדותו של א.א קיימות מספר ראיות מחזקות משמעותיות, כמפורט להלן:

בסרטון האבטחה תועדה על גוף הנאשם בליטה באזור המותן שעשויה להיות אקדח הטמון בחולצתו - מתוך **סרטון מצלמת האבטחה בסמטה** עולה כי בתמונה מתוך הסרטון (ת/107) בליל האירוע, בנקודת הזמן 22:17:28 (זמן מצלמה), לפני הירי, ניתן לזהות בבירור אצל הנאשם **בליטה במותן בצד ימין שעשויה להיות אקדח הטמון במכנסיו ומכוסה בחולצתו**. כך גם מדוח צפייה של סרטון מצלמת האבטחה בסמטה (ת/126) בשעה 22:17:22 (זמן אמת 22:48:22) נצפה גבר הולך בסמטה, צולע. לובש חולצת טי קצרה ומכנסים ארוכים. ניתן להבחין בבליטה, במותן צד ימין הנראה כמו נשק המוצמד לגופו. הנאשם בחקירתו במשטרה הכחיש אמנם שהוא זה שנצפה בסרטון בסמטה בערב האירוע, אך כיום אין עוד מחלוקת על כך שמי שנצפה באותו סרטון הוא הנאשם (ראו למשל, פסקה 31 לסיכומי ההגנה בכתב; עדות הנאשם בעמ' 611 וכן הודעת מוחמד חאג' יחיא, ת/104).

36. לנאשם צורת הליכה ייחודית - אשר **לזיהוי אופן הליכתו של הנאשם** על ידי א.א, הוגשו סרטונים המתעדים את הליכתו (ת/7, ת/8) - מצפיה בסרטונים עולה כי דברים אלה עולים בקנה אחד ומחזקים את עדותו של א.א בנוגע לאופן ההליכה המיוחד של הנאשם (עמ' 175, 202). כך גם לפי **הודעת**

מחמוד חאג' יחיא (ת/104), אשר מכיר את הנאשם, זיהה את הנאשם כמי שמופיע בסרטון, לפי אופן הליכתו ומבנה הגוף שלו. כלומר, לנאשם יש מבנה גוף ובפרט הליכה ייחודית, אשר מאפשרים את זיהוי.

37. גם בחינת עדויותיהם של העדים הנוספים אשר נכחו באירוע מעלה כי עדויות אלה משתלבות ועולות בקנה אחד עם עדותו של א.א.

מר נאסר בראבה, אביו של החתן באירוע בו התרחש הירי - לא ראה את הירי אלא רק שמע את היריות. שמע רצף יריות, ללא הפסקה ביניהם (עמ' 437-436). בהודעתו מיום 22.9.21 (נ/6) - תאר קיום טקס חתונה לבנו ברחוב, אין רשימת מוזמנים, מי שרוצה יכול להגיע. שמע את היריות כאשר שוחח עם אשתו, וחזר לכיוון האורחים. כל האנשים החלו לברוח. מכיר את הנפגעים, הם חברים של בנו. **ראה את הנאשם לפני הירי** אוכל באירוע בסביבות השעה שמונה, הוא הוזמן לאירוע. **הנאשם היה לבד**. מיד שהגיע למקום בו היו הפצועים שמע מאנשים שהנאשם הוא היורה. סירב למסור את שמות האנשים שאמרו לו שהנאשם ירה. כולם ראו את הנאשם יורה אך הוא לא חושב שהם ידברו עם המשטרה. מכיר את הנאשם מאז היה בן 5 והיה בן בית אצלו.

38. **נפגע העבירה איסלאם נאשף (ת/94; ת/96 תמליל החקירה)** - מסר שהחל לצאת מהאירוע ביחד עם הנפגעים האחרים, ולאחר כעשרה מטרים שמע מאחוריו יריות, לא הבין שזה בכיוונו (ת/96 עמ' 5-6). שמע 3-4 יריות, ולאחר כמה שניות עוד יריות. נפצע, הלך לכיוון המסגד, הלך פצוע עד שהגיע לאחד הבתים ברחוב וביקש שיפנו אותו (עמ' 8-9). לא יודע מי ירה בהם (עמ' 16; 23-24). לא יודע מי ראה את האירוע (עמ' 22-23). לא יודע מי נעצר בחשד לירי (עמ' 25-29).

39. **מהודעת נפגע העבירה אחמד מסארווה** מיום 4.10.21 (ת/86 ותמליל ת/87) עולה שנפגע העבירה אמנם לא זיהה את היורה, אך ידע לומר **שהיורה לבש בגדים בצבע שחור**. בכך יש כדי לתמוך בעדותו של א.א לעניין צבע בגדיו של היורה.

40. **מהודעת אמיר בראברה - החתן (ת/117)** - עולה כי ראה את היורה מהגב, אך הבחין בכך שהיורה לא היה רעול פנים. זאת כפי שהעיד א.א.

השוואה בין סרטון האירוע (ת/7) לגרסת א.א

41. **לטענת ההגנה** סרטון האירוע הוא ראיה אובייקטיבית אשר סותרת את עדותו של א.א. הנפגעים נראים רוקדים על הרחבה, בשלב מסוים הם יוצאים מהמקום ומהפריים. לאחר 12 שניות משתתפי האירוע מפנים מבטם לכיוון מקור הירי וזהו זמן תחילת הירי. א.א נראה מישיר מבט לעבר מקור הירי. לאחר 3 שניות נצפה העד בסמוך לשער ביתו ורק בחלוף 19 שניות, נראה מתקדם לעבר מקור הירי. המשמעות היא שבניגוד לגרסתו של א.א לפיה שמע את יריות הראשונות מתוך ביתו, רואים שהוא עומד ורוקד ברחבת הריקודים. כמו כן הנפגעים אינם יושבים על כסאות מול הסמטה. הוא לא התקדם לעבר מקור הירי מיד כששמע את קולות הירי, אלא רק לאחר 26 שניות מתחילת הירי התקדם לכיוון. אין כל

אפשרות כי החלפת האקדח כפי שתיאר העד אירעה רק בחלוף 30 שניות מתחילת הירי, שאז הוא היה בקרבת המקום. לפי חוות הדעת מטעם ההגנה, קולות הירי נשמעו למשך 4 שניות בלבד ונשמעו 14 יריות. על פי הסרטון הערוך, העד התקדם לכיוון מקור הירי 26 שניות מתחילת הירי כלומר לאחר שהירי כבר הסתיים.

42. לאחר שבחנתי את הדברים, סבורני כי אין בסרטון האירוע כדי להחליש את עדותו של א.א. אכן, **קיים פער מסוים בין עדותו של א.א. לסרטון האירוע**, ובפרט בכך שא.א. העיד שבתחילת הירי היה בביתו, ואילו בסרטון ניתן לראות את א.א. ביחד עם אחרים מחוץ לבית. ואולם, אין המדובר בסתירה היורדת לשורשו של עניין. גם לפי עדותו של א.א., מיד לאחר תחילת הירי יצא והחל להתקדם לעבר הסימטה ושם ראה את המתרחש. גם בסרטון ניכר שא.א., כמו יתר הנוכחים מפנים מבטם עם תחילת הירי, לכוון הירי.

43. דוח צפייה של סרט החתונה שנערך על ידי רס"ב רוזוליו (ת/145) - כלל הצילומים נערכו מאיזור רחבת הריקודים. ניתן לראות בסרטון את ארבעת נפגעי הירי כשהם יושבים ביחד ולעיתים רוקדים עם החתן. כמו כן ברחבת הריקודים ניתן לזהות את א.א. רוקד ואת הנפגעים ברקע. לקראת סיום הסרטון רואים את א.א. הולך לכיוון האיזור בו הגברים אוכלים ולאחר מספר שניות ניתן לזהות כי מחמד באייר פנה למנוח, סימן עם ראשו שיבוא אחריו, לחש דבר באוזנו והשנים החלו ללכת לכיוון זירת האירוע. אחמד סרסור עזב ביחד איתם.

44. רוזוליו צפה בסרטון החתונה וערך את דוח הצפיה. כשצפה בסרטונים ראה את הקהל מפנה את ראשו. משמיעה לא התרשם שניתן יהיה לשמוע את קולות הירי מהסרטון ולכן לא שקל לשלוח את הסרטון למעבדת סאונד. נמצאו לא מעט תרמילים בזירה, ועדים שונים תארו מספר שונה של יריות. לא חשב באותו שלב בחקירה שצריך להשקיע בנקודה של מספר היריות שנורו, מפני שסבר שזה לא אפשרי (עמ' 532-534). מצא התאמה בין התיאור של א.א. לבין העולה מצפיה בסרטון (עמ' 535).

רס"ב רוזוליו העיד שא.א. טען שהוא ראה את הירי, ואכן רואים גם בסרטון שהוא נמצא סמוך למקום, מדובר בזירה מצומצמת. א.א. אמר שראה את הירי, ראה את החשוד ונקב בשמו. רואים את א.א. מפנה את מבטו ביחד עם הפניית המבט של המשתתפים הנוספים לעבר מקום הירי. ניתן לזהות את רגע תחילת הירי לפי התנהגות האנשים במקום. מהבנתו את הזירה, סבור שא.א. יכול היה לראות את הנאשם ולזהות אותו מהמקום בו עמד, עמד ליד שער ביתו (עמ' 536-537; 570).

רס"ב רוזוליו אישר שביצע, לבקשת הפרקליטות בעקבות בקשת ההגנה, סינון רעשים לסרטון האירוע. קיבל את סרטון ההגנה והיה בידיו את הסרטון המקורי. צפה בסרטון לפני שהעבירו למעבדה לביצוע סינון הרעשים. גם לאחר סינון הרעשים לא ניתן לזהות את רגע הירי. אינו יכול לקבוע שנשמעו 14 יריות כפי שנטען בחוות דעת ההגנה (עמ' 524-527).

45. **חוות הדעת שנערכה על ידי מומחה ההגנה מר דוד דרזי (נ/17) -** העד צפה בסרטון לאחר

שהאט את הקצב למהירויות שונות. ביצע סינון רעשים, הוריד את תדר עוצמת המוסיקה הנשמעת לאורך הסרטון. ממצאי הבדיקה: ביחס לזיהוי מיקומו של א.א - זיהה אותו כמי שלבש מכנסי ג'ינס וחולצת טי בצבע שחור עם הדפס של גולגולת ולהבות בחלק הקדמי של החולצה וסמל מותג בצבע לבן בחלקה האחורי. הוא נצפה רוקד ברחבת הריקודים, עוזב את הרחבה לתוך חצר בית ויוצא מהפריים. נצפה שוב עומד ברחבת הריקודים, ממקד את מבטו לכיוון צפון. נצפה צמוד לשער החצר, הולך מכיוון רחבת הריקודים לכיוון צפון.

ביחס לקולות הירי - בנקודת זמן 11:42:23 מספר דמויות ברחבת הריקודים מפנות מבטן לכיוון צפון ומיד לאחר מכן מתחילה תנועה של דמויות לאותו הכיוון. נשמעו 14 קולות ירי החל מנקודת זמן 11:42:08 ועד ל-11:46:22. 14 קולות הירי נשמעו במשך 4 שניות ו-14 מאיות השנייה. הפניית מבט הדמויות ברחבת הריקודים תואמת לזמן תחילת קולות הירי.

46. **העד המומחה מטעם ההגנה, מר דוד דרזי** העיד שהוא עוסק במשך 25 שנים בתחום סאונד וידאו. עוסק בניתוח של סרטונים, שמובאים אליו מחוקרים פרטיים לשם סינון רעשי רקע. בחקירתו הנגדית אישר שאין בידיו תואר אקדמי בתחום אלא תעודה מקצועית. אינו בעל הכשרה של מהנדס או הנדסאי סאונד. אישר כי אף שכתב בחוות הדעת שהשכלתו כוללת את היותו בוגר אוניברסיטת תל אביב, טעה והכוונה היתה האוניברסיטה הפתוחה (עמ' 719).

הוא קיבל לידיו את הסרטון המקורי (ת/7), והתבקש לנתח את הסאונד ולזהות האם יש קולות ירי, ולציין מיקומה של דמות מסוימת. הצביע היכן היתה אותה הדמות לאורך הסרטון וזיהה 14 קולות ירי. משתמש בתוכנות שמסייעות לזהות קולות ירי. הוא אינו מומחה ירי. זיהה בטווח של 4 שניות, 14 קולות ירי. שולל קיומם של שני כלי נשק, כיוון שסאונד של שני כלי ירי יצרו מרווחים שונים בתדרים. שני אקדחים לא יצרו את אותו גוון (עמ' 692-694; 670-696). בחקירתו הנגדית אישר שלא ציין בחוות הדעת באיזה תוכנות השתמש ובאלו אמצעים. אינו מומחה בתחום הנשק, בעל ניסיון אישי בירי משום שעוסק בתחום האבטחה שנים רבות (עמ' 701-702). האט את הסרטון ובודד את תדרי הקולות. שולל את האפשרות שבכך יתכן שעמעם קולות ירי מרוחקים יותר. הסביר כי אוזן אנושית אינה יכולה לפענח את הקולות שנשמעים, אלא ניתן לעשות זאת רק באמצעות תוכנה (עמ' 704). אינו יכול לקבוע בוודאות היכן הצלם עמד, אחרי 11 היריות הראשונות הצלם זז. המיקרופון של המצלמה היה בכיוון היריות (עמ' 707). מתאר את מיקום הצלם מתוך מומחיותו כצלם ועורך תמונות. כשהתמונה זזה גם הסאונד של היריות השתנה (עמ' 709). מאשר שקביעתו כי נשמעו 14 קולות ירי מתייחסת לטווח המרחק שניתן לקלוט במיקרופון של המצלמה ולא מעבר לכך (עמ' 710).

ביחס לצפייה בא.א בסרטון - ציין כי הוא נצפה עוזב את רחבת הריקודים לתוך חצר בית ויוצא מהפריים. כאשר נשאל בחקירה הנגדית היכן ראה בסרטון את א.א הולך לתוך חצר הבית השיב: "...יצא מהפריים, מה זה משנה חצר הבית. אני לא יודע אם זה החצר" (עמ' 710 ש' 32-33). מאשר שלא דייק בנקודה זו בדוח. כן אישר שכאשר כתב בדוח כי א.א ממקד את מבטו לכיוון צפון (עמ' 711).

כך הוצגו לעד נקודות זמן נוספות שצוין כי מזהה את העד, אך לא ניתן לראות באופן ברור, הסביר כי בשל מומחיותו הוא יכול לזהות.

47. לטענת המאשימה יש לדחות את עדותו של עד ההגנה דוד דרזי - מומחיותו של העד בתחום הסאונד מתמצה בעבודה בתעשיית הבידור ואינה מקיפה את תחום הנדסת סאונד. קורות חייו לא היו מדויקים ביחס ללימודיו. אף שאינו מומחה לירי, וכך אף העיד, קבע כי נשמעו 14 קולות ירי. העד לא הצטייד בתיק העבודה כך שלא ניתן היה לקבל הסבר על פעולות העריכה שביצע בסרטון, והאם נפגמה איכות הסאונד בסרטון המקורי. עדותו היתה רוויה בפרשנויות וספקולציות, שהוא אינו מוסמך לקיימן.

48. לטענת ההגנה, יש לקבל את עדותו של עד ההגנה מר דוד דרזי, את חוות דעתו והסרטון הערוך - על פי חוות הדעת נורו במהלך 4 שניות 14 יריות במקבץ ירי אחד. הגם שהעד אינו מומחה ירי, הוא בעל מומחיות בסאונד הכוללת יכולת לזיהוי קולות לרבות קולות ירי. המאשימה לא הביאה עד הזמה בעניין זה. הסרטון מלמד גם על מיקומו של א.א. מדובר בנתונים עובדתיים הסותרים את גרסתו של א.א. ומוכיחים כי העד שיקר.

49. לאחר שבחנתי את חוות דעתו של מומחה ההגנה ואת עדותו, סבורני כי אין בסרטון ובחוות דעתו של מומחה ההגנה כדי לסייע להגנה. בכל הנוגע למיקומו של א.א. בסרטון, אין יתרון לעד על בית המשפט בזיהוי של א.א., ואין אף מחלוקת מהותית בין הצדדים בעניין נוכחותו של א.א. במקום, כפי שניתן לראות מצפייה בסרטון. נוכחותו של א.א., המבט שהוא מפנה ביחד עם האחרים לכיוון הירי, והתנועה שלו לכיוון אזור הירי, עולים בקנה אחד עם עדותו של א.א. ותומכים בה, וזאת הגם שא.א. העיד שבתחילת היה שהה בכניסה לביתו.

בכל הנוגע לירי, העד הוא בעל מומחיות מסוימת בתחום הסאונד, אך לא בתחום הירי. ניתן לקבל את עדותו של העד המומחה לכך שנורו באירוע 14 יריות, ואולם יש להדגיש כי מדובר בלפחות 14 יריות אשר נקלטו במיקרופון של המצלמה, ולא ניתן לשלול אפשרות שהיו יריות נוספות שבוצעו לאחר שהצלם הסיט את המצלמה והמיקרופון מכיוון הירי, אשר לא נקלטו. בהקשר זה יש להדגיש, כי שניים מהנפגעים, נפגעו מירי ליד הסמטה, ואילו השניים האחרים נפגעו בהמשך הרחוב, כלומר במרחק רב יותר מהמקום שבו עמד הצלם (ת/89, ת/98, ת/99, ת/122). מכאן שהדברים מתיישבים עם עדותו של א.א. על כך שהיורה המשיך במרדף לכיוון המספרה והמסגד, וייתכן שהיריות בשלב הזה כבר לא נקלטו במיקרופון של המצלמה. יתר על כן, לא ניתן לבסס על סמך עדותו את הטענה כי לא הוחלפו כלי נשק במהלך הירי. גם אם היריות נשמעו במהלך כ-4 שניות, הדבר אינו שולל אפשרות של החלפת כלי נשק על ידי היורה, כפי שהעיד א.א. כמו כן, אין ביכולתו של העד לקבוע על סמך קולות הירי מאיזה אקדח הן נורו. לפיכך אני דוחה את קביעתו זו של העד המומחה.

המסקנה היא שאין בסרטון האירוע כדי להחליש את מהימנות עדותו של א.א.

אפשרות קיומם של שני כלי נשק והממצאים בזירה

50. **לטענת המאשימה, ממצאים מזירת האירוע המצביעים על שני כלי נשק, ירי מאסיבי תוך מרדף** - הממצאים שנמצאו בזירה מחזקים את גרסת א.א. התרמילים והקליעים היו פזורים בזירה, נאספו 15 תרמילים, זאת לאחר שמעדות השוטר בזירה אזרחים ניסו להעלים תרמילים והזירה נשטפה במים. חוות דעת מעבדת הנשק קובעת כי התרמילים שנאספו נורו מכלי נשק שונים. קביעה זו מתיישבת עם גרסת א.א בדבר החלפת כלי נשק.

51. **לשיטת ההגנה, אין שום אפשרות שא.א יכול היה לזהות את החלפת האקדחים תוך כדי הירי מהמרחק בו עמד ובתנאים הפיזיים הקיימים** כאשר היורה נמצא בגבו אליו וביניהם חוצצים עשרות אנשים. אף עד לא תאר ירי משני אקדחים, ואין בחוסר שיתוף הפעולה מצד העדים לעניין זהות היורה להטיל ספק בגרסתם לקיומו של כלי נשק אחד. א.א שיקר בגרסתו כי נורו 30 כדורים, כאשר הסרטון הערוך קובע שנורו 14 יריות בלבד, באופן רציף ובמטח אחד. כך גם בזירה נמצאו 14 תרמילים בלבד. אף אם יתכן שלא אותרו תרמילים נוספים, צורף 14 קולות הירי בסרטון לא מאפשר מסקנה אחרת.

52. **בחינת עדויות השוטרים הרלוונטיים מעלה כי יש לקבל את טענת המאשימה בעניין זה.**

רס"ב מיכאל קוגן - הגיע למקום בליל הרצח בשעה 23:45. לאחר שהגיע לזירה נאמר לו על ידי קצין הזיהוי שהקהל הרב שהיה במקום שטף את הראיות והרס את הראיות בזירה. ראה שיש מים ברחוב. הוא הבין שיש לנסות להציל את מה שניתן. התרמילים נאספו על ידי שוטרים-סיירים שהגיעו למקום לפניו (פרו' עמ' 408-412). הוא ושוטרים נוספים צילמו וסימנו את התרמילים שמתוארים בדוח. נמצאו במקום: שני תרמילי 9 מ"מ, כתם של חומר חשוד כדם, קליע ושני חלקי קליעים, 4 פגיעות חשודות על קיר מבנה ו-5 פגיעות חשודות נוספות על קיר וחומה (פרו' עמ' 414-416; ת/62).

דוח פעולה שנערך על ידי **רס"ר אברהם רחאל** (ת/133) - הגיע לזירה בעקבות דווח על ירי. במקום התקהלות אנשים, אזרחים לא שיתפו פעולה וחלקם ניסו להעלים תרמילים מהרצפה. אסף מהמקום 15 תרמילים בקוטר 9 מ"מ שהיו לאורך הרחוב. ניסה ככל יכולתו לשמור על הזירה (וראו גם דוח פעולה שנערך על ידי **רס"ר איהאב טפאש**, ת/132).

53. **חוות דעת מומחה שנערכה על ידי קצין מעבדת נשק פקד אסף חזון** מיום 30.9.21 (ת/70) - תרמיל אחד נורה מכלי נשק ככל הנראה אקדח חצי אוטומטי עם מנגנון פעולה **מסוג קולט** בראונינג פטנט או נשק דומה. קליע נוסף נורה ככל הנראה מאקדח חצי אוטומטי **מסוג גלוק** או נשק דומה. שלושה קליעים שני חלקי מעטפת קליעים בעלי קליבר של 9 מ"מ. נמצאו עליהם סימנים אופייניים למגוון כלי נשק.

חוות דעת מומחה שנערכה אף היא על ידי פקד אסף חזון מיום 20.10.21 וכותרתה חומר נוסף (ת/71) - נמצאו 15 תרמילים, 14 מתוכם נורו מכלי נשק אחד, ככל הנראה מאקדח חצי אוטומטי פעל

מנגנון פעולה מסוג קולט בראונינג פטנט. חלקי קליעים שנראה כי נורו מכלי נשק שלא ניתן לקבוע מהו.

חוות דעת המומחה מחזקת את עדותו של א.א בכך שהיא תומכת במסקנה שהירי בוצע משני אקדחים, ולא מאחד.

54. **מר מוחמד מסארווה** - בן דוד של חתן השמחה, היה באירוע. היו שתי רחבות ריקודים באירוע. האחת ליד ביתו של א.א והשנייה ליד הסמטה. הצלם והזמר עברו מרחבה לרחבה. הוצגה בפני העד תמונה של גברים רוקדים (נ/11) והוא אישר שזו רחבת הריקודים הקרובה לסמטה (עמ' 441-442). **בזמן שהיה ברחבת הריקודים, שמע קולות ירי, ראה אדם יורה ורץ לכיוון המסגד. שמע שני מקבצי יריות, של עשר יריות ושל כחמש יריות, לערך.** שמע ירי וברח בריצה לכיוון השני. הצביע על המקום בו עמד ליד העץ. שתי הרחבות נמצאות באותו הרחוב במרחק של 20 מ' ביניהן. ראה את היורה מהצד ואת האקדח בידו יורה לכיוון אנשים ומיד ברח (עמ' 443-446). היורה עמד באמצע הכביש ליד הסמטה, לא זיהה אותו (עמ' 448-449; נ/9). תאר את היורה כאדם לא גבוה, במשקל 70-80 ק"ג. ראה את האקדח של האדם שירה, אך רק בתחילת הירי כשעמד בקצה הסמטה ואז ברח. לא ראה את פניו של היורה ולא זיהה אותו. **היורה היה בפנים גלויות.** מי שמכיר את היורה יכול היה לזהות אותו בתאורה שהייתה במקום. הוא אינו מכיר את הנאשם. זמן קצר לאחר תום הירי שב למקום, ראה פצוע שנורה בגרונו, על הכביש ליד המספרה, במרחק של כ-20 מ' מרחבת הריקודים. נשאר במקום עד להגעת המשטרה (נ/9).

55. **הודעת העד אחמד חאג' יחיא** (ת/101) - עולה שהוא היה באירוע החינה ואף זיהה עצמו בסרטון האירוע כמי שעמד ליד אחרים בעת הירי. שמע יותר מ-15 יריות. **בהתחלה היה רצף של יריות ולאחר מכן כמה יריות בודדות** (עמ' 2). הודעה זו עולה בקנה אחד עם עדותו של א.א שלפיה היורה החליף את הנשק במהלך הירי.

כלומר, עדותם של מר מוחמד מסארווה אשר שמע שני מקבצי יריות, ושל מר אחמד חאג' יחיא אשר שמע רצף יריות, ולאחר מכן כמה יריות בודדות, מחזקות את מסקנות חוות דעת מעבדת הנשק של המשטרה בדבר אפשרות קיומם של שני כלי נשק. עדותו של מוחמד מסארווה שלפיה היורה רץ לכיוון המסגד ושאל הפצועים נמצא ליד המספרה, מחזקת את המסקנה שהיורה התרחק במהלך הירי מהמקום שבו עמד הצלם, כך שהמשך הירי לא נקלט במיקרופון של המצלמה. לפיכך, המסקנה היא שיש תימוכין לכך שהיורה עשה שימוש בשני כלי נשק, כפי שהעיד א.א.

חקירת המשטרה

56. בחינת חקירת המשטרה כפי שהיא עולה מעדויות השוטרים הרלוונטיים, מעלה כי, בניגוד לטענות ההגנה, לא נפלו פגמים בהתנהלות המשטרה, כי לא הובטח דבר לא.א בתמורה לעדותו, וכי חקירת המשטרה העלתה ראיות תומכות משמעותיות אשר מסבכות את הנאשם במעשים.

57. **רס"ב גיא רוזוליו** ראש צוות החקירה - העיד ש א.א היה חלק מהאירוח של האירוע. היו עדים אחרים שסירבו למסור שמות, אך א.א בחר לספר את מה שראה ושילם על כך מחיר כבד. לאחר שמסר את העדות, הוציאו אותו מטייבה כדי להגן עליו. עשו הערכת מצב לגבי הסיכון לעד. הוא נאלץ להיפרד מהמשפחה שלו, משפחתו לא תומכת בשיתוף הפעולה שלו. התיאור שלו נתמך בראיות למשל מסרטון האירוע. צילמו את הזירה באמצעות רחפן, מדובר בזירה קטנה יחסית, וממבט מעל ניתן לראות כי המרחק בין המקום בו עמד העד ורחבת הריקודים לבין מקום הירי הוא של מטרים בודדים. במהלך גביית עדותו של א.א, הראה לו את התצ"א כדי להבין היכן עמד והאם יכול היה לראות ממקומו. א.א לא הסכים ללכת עם החוקרים לזירה עצמה מפני שפחד (עמ' 514-516). לא הובטח לא.א דבר בתמורה לעדותו. לא הובטח לו דבר כדי שיגיע לבית המשפט (עמ' 522-524). החקירה שלו היתה חקירה מתפתחת כיוון שהעד פחד והוא אמר שהוא מפחד. רוזוליו הבין מא.א שזיהה את הנאשם יורה כבר בשלב הראשון (עמ' 576-577).

58. **רס"ב אושרית מלאכי** - הציגה לא.א את סרטון החתונה בחקירתו בו רואים ברגע הירי את המשתתפים מסובבים את ראשם לכיוון הירי (עמ' 453). השאלות בחקירה היו מול תצ"א כדי לוודא מה א.א בדיוק ראה, השוו לסרטון ויצאו לשטח לראות שמה שהעיד אכן מסתדר. א.א שיתף פעולה ולא ראתה סיבה שהוא ישקר (עמ' 458; 463). כאשר נשאלה לגבי הפער בין הודעתו של א.א כי כאשר החל הירי הוא היה בבית, אך בסרטון רואים שהיה באזור הריקודים, השיבה שבסרטון רואים שהוא נמצא באזור של הפח הירוק, וכך גם מסר בחקירתו, כי היה ליד הבית, ליד הפח הירוק שנמצא ליד שער ההזזה. מדובר בשער של הבית של א.א. הכניסה לביתו. כאשר אמר ששמע את הירי כשהיה בבית ואז יצא לכיוון הירי, הוא התכוון בית הכולל את חצר הבית. לא היה לעד כל אינטרס לשקר (עמ' 470).

בסיכומי של דבר, יש לקבל את עדותו של א.א כמהימנה, לעדות זו קיימות ראיות מחזקות משמעותיות, היא לא נסתרה בסרטון האירוע, ולא נפלו פגמים בחקירת המשטרה אשר יצדיקו את הפחתת משקל העדות.

נדבך שני של ראיות - גרסתו של פאדל והתנהלות הנאשם

59. כאמור לעיל, עדותו של א.א עשתה רושם מהימן. ניכר שהוא אינו משקר בעדותו, ושאינו המדובר בטעות בזיהוי. נוסף על כך, עדותו של א.א אינה ניצבת בחלל ריק, אלא היא נתמכת בנדבך נוסף של ראיות מחזקות ותומכות אשר נוגעות כולן להתנהלות הנאשם, ובכלל זה: **א. ראשית הודיה - "עשיתי טעות", הדברים שאמר לפאדל; ב. המניע של הנאשם - נקמה על כך שירו בו כמה חודשים קודם לכן; ג. הצהרת כוונות מצד הנאשם - שיחות על נקמה. ד. התנהגות מפלילה - הימלטות לחלחול; ה. אליבי שקרי - הטענה שהיה בחלחול במועד הרצח;**

60. **מעדותו של רס"ב גיא רוזוליו**, ראש צוות החקירה, עולה כי קיים מארג ראיות עצמאי לחובת הנאשם, אשר מבוסס על התנהלותו. רס"ב רוזוליו הגיע תחילה לזירת האירוע, וכבר שם התקבלה

אינדיקציה לזהות החשוד. בהמשך הגיע לבית הנאשם אך הוא לא היה במקום. החלו לגבות עדויות מבני משפחתו של הנאשם. אביו אמר שהנאשם נמצא בבית סבתו בחלחול כשבוע ימים (ת/135). המשיכו לחקור וגילו שהנאשם יצא ביחד עם אחיו ודודו מישראל לשטחים והבינו שגרסת האב לאליבי, מופרכת. ביקשו מהאב להתקשר לסבתא בחלחול אך הוא סרב להתקשר ולהעיר אותה בשעת לילה מאוחרת. האב הבטיח להחזיר את בנו החשוד למחרת וכך עשה. הנאשם חזר ונעצר בביתו. חקרו את הדוד פאדל והאח. הדוד פאדל מסר גרסה שקרית שהוא נסע להביא את הנאשם מחלחול, אך זו הופרכה. ראו עליו שקשה לו להעיד נגד אחיינו. בשלב מסוים בחקירתו הבין פאדל שנתפס כמשקר. הראו לו את תמונת "עין הנץ" והוא זיהה את עצמו ואת הנאשם ואחיו ואז החל להגיד אמת. התמונה מתעדת אותם ביציאה מישראל לכיוון השטחים (ת/65, ת/66). המשיכו לגבות עדויות שהפריכו את טענת האליבי. הנאשם עצמו מסר תחילה בחקירתו את גרסת האליבי שהופרכה. כאשר החלו להטיח בנאשם ראיות, שמר על זכות השתיקה ולא מסר כל גרסה (עמ' 508-509). בפריקת הטלפונים של אנשים שונים נמצאה הפרכה לאליבי וכן נמצאו שיחות העוסקות ברצון הנאשם לפגוע בקורבן, באופן שחזק את הבנת המניע לאירוע. כאשר הורידו מצלמות מהאזור, זיהו את הנאשם נמצא בסמטה סמוכה לאירוע החינה והוא זוהה על ידי עדים כמי שהיה במקום (עמ' 510).

גרסתו של פאדל

61. ראייה מרכזית במארג העדויות נגד הנאשם היא גרסתו פאדל עאזם (להלן: **פאדל**) דודו של הנאשם במשטרה, במסגרת חקירתו השנייה במשטרה, אשר הוגשה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: **פקודת הראיות**), וכפי שיובהר להלן יש להעדיפה על פני עדותו בבית המשפט ועל פני חקירתו הראשונה. מגרסתו של פאדל עולה, בין היתר, שהנאשם מסר "ראשית הודיה" בעת שנמלט לשטחי האזור לאחר הירי, בסיוע קרובי משפחתו.

62. חקירתו הראשונה של פאדל מיום 29.9.21 (ת/74) - פאדל מסר ששמע שהיו יריות בסביבות עשר בלילה, אשתו העירה אותו ואז הוא ובני המשפחה יצאו לראות מה קרה. אחיו של הנאשם מחמוד ביקש שיבוא עמו לקחת את הנאשם מחלחול. יש לו קשר קרוב מאוד עם מחמוד ולכן נענה לבקשתו (עמ' 3). שמע את מחמוד מדבר בטלפון עם הנאשם שביקש שיבוא לקחת אותו מסבתו בחלחול בחזרה לטייבה. לא יודע מדוע רצה לנסוע להביא את הנאשם בשעת לילה (עמ' 4). חזרו לטייבה בסביבות חמש בבוקר.

חקירתו השנייה של פאדל מיום 30.9.21 (ת/75 ות/75א) - פאדל מסר שאנשים ירו בנאשם והוא אינו יודע מי היו הירורים (עמ' 15-16). אחיינו לאית העיר אותו ואת כל המשפחה בליל הרצח וסיפר להם שהיו יריות בשכונה (עמ' 17-18). כל המשפחה ישבו ביחד, ואז מחמוד הגיע וביקש להביא את אחיו הנאשם מחלחול נסעו ברכב של מחמוד. **כאשר עומת כי מחומר החקירה עולה שהוא ומחמוד הבריו את הנאשם מטייבה לחלחול לאחר הרצח, אישר פאדל שהוא נסע עם מחמוד והנאשם מטייבה לחלחול ברכב של מחמוד** (עמ' 26-27; 58). הגיעו בשעת חצות לחלחול, קנו נרגילה וישבו בבית

המשפחה עד ששבו לטייבה בסביבות עשר בבוקר (עמ' 28-30). הנאשם התחבא בשכונה ומשם אספו אותו (עמ' 41; 66). **במהלך הנסיעה לחלחול שאל את הנאשם מדוע עשה את מה שעשה וסיבך את כל המשפחה, והנאשם השיב: "חאלס, אני עשיתי טעות, לקחתי את מה ששייך לי איך שהם עשו לי והשפילו אותי..."** (עמ' 42 ש' 4-2; עמ' 104), הוסיף כי הם ירו על הבית שלו ועל אביו ואחיו, השפילו אותו (עמ' 42). שמע שהנאשם ירה באנשים כאשר אחיינו לאית העיר אותו והזהיר את כל המשפחה (עמ' 43). מחמוד הגיע ואמר שצריכים להסיע את הנאשם לחלחול עד שהמצב יירגע (עמ' 44-46). שעה לאחר האירוע הם יצאו לדרך ברכב (עמ' 74). מחמוד אמר שהנאשם הוא זה שירה ועשה את הבעיה (עמ' 51-52). כל המשפחה התכנסה בבית בטייבה (עמ' 53; 59-62), וכל המשפחה ידעה שהנאשם הוא שירה (עמ' 45). הנאשם סיבך את כל המשפחה (עמ' 49). פאדל שאל אותו למה עשה את זה והוא שתק (עמ' 63). בקשתו של מחמוד להסיע את הנאשם לחלחול היתה מול כל המשפחה (עמ' 64). **אילו לא היו יורים בנאשם, הוא לא היה עושה את זה. הנאשם אמר ברכב שזו היתה טעות שלו בגלל שירו בו והשפילו אותו (עמ' 73).** היה סכסוך בין הנאשם למשפחה של המנוח כי הם ירו בו (עמ' 71-72). **הנאשם חזר ואמר שעשה טעות ושהשפילו את כל המשפחה (עמ' 73; 77).** במהלך הנסיעה פאדל אמר לנאשם שעשה טעות והפיל את כל המשפחה (עמ' 77). כשהיו בחלחול, אביו של הנאשם התקשר ואמר שהמטרה מחפשת את הנאשם ויחזירו אותו לטייבה ולכן החזירו אותו (עמ' 79). הוא ומחמוד אמרו לנאשם שהם לוקחים אותו למטרה. הגיעו בחזרה לטייבה בסביבות 11 בבוקר (עמ' 75; 79).

כאשר פאדל נשאל למה התכוון הנאשם כאשר אמר שהוא טעה, השיב שכוונתו היתה לביצוע הירי והפגיעה באנשים (עמ' 91-92). הייתה כוונה לעשות סולחה אך הם לא עשו, ואילו היתה סולחה, האירוע הזה היה נמנע (עמ' 97). לאחר האירוע, אנשים מהשכונה הגיעו וקיללו את הנאשם ושאלו למה עשה את שעשה. כל המשפחה היו בפאניקה. גם פאדל כעס עליו (עמ' 107). הנאשם סיפר שהיה מחוץ לאירוע החינה ואחר כך ראה אותם שיצאו מהאירוע. הוא המתין להם שיצאו וכאשר יצאו הוא התחיל. בהמשך לכך חזר בו פאדל ואמר שהנאשם לא סיפר לו דבר על האירוע עצמו (עמ' 83-85; 88).

בחקירה השלישית של פאדל מיום 10.10.21 (ת/76 ות/76א) - הוזהר שהוא נחקר בחשד לסיוע לאחר מעשה, אמר שאת מה שהיה לו להגיד אמר בחקירה הקודמת, ושמר על זכות השתיקה.

63. פאדל העיד בבית המשפט וככלל השיב על השאלות שנשאל בחקירה הראשית על אודות הודעותיו במטרה בטענה שאינו זוכר (עמ' 275-276). מסר שהוא מתגורר בבנין של המשפחה (עמ' 270). הוא לא היה באירוע החינה, אלא ישן בביתו. שלל שמישהו דפק על דלתו והעיר אותו, על אף שאמר בחקירתו כי אחיינו לאית עשה כן. זיהה את היושבים ברכב בתמונה (ת/65) שהם: הנאשם, אחיו מחמוד והוא עצמו (עמ' 171-271). טען כי אינו זוכר שאמר בחקירתו במטרה שנסע עם הנאשם ואחיו לחלחול לבקשת האח. כאשר נשאל האם הוא, מחמוד והנאשם תיאמו ביניהם להגיד שהנאשם שהה בבית סבתו בחלחול בעת הרצח, כיוון ששלושתם מסרו את אותה הגרסה במטרה, השיב שאינו

יודע דבר (עמ' 281).

בחקירתו הנגדית אישר שצולם ברכב של מחמוד ביחד עם הנאשם ומחמוד (עמ' 291; 298). שלל שמחמוד הגיע אליו וביקש שיצטרף אליו לקחת את הנאשם לחלחול (עמ' 295). אישר שאחיינו לאית העיר אותו ואמר שהיה ירי באירוע. אישר שנסע לחלחול עם מחמוד והנאשם (299-300). הנאשם לא סיפר לו שביצע את הירי, אלא שמע על כך משמועות (עמ' 304-305; 320). כאשר שאל את הנאשם ברכב מדוע עשה את מה שעשה, הוא התייחס לירי שאודותיו שמע משמועות ולא ישירות מהנאשם. שלל ששמע מהנאשם שהוא מבקש לפגוע במישהו (עמ' 307-309). אישר כי כאשר אמר בהודעתו שהנאשם אמר שעשה טעות וכי עשה את שעשה בגלל שהושפל וכי ירו עליו ועל הבית שלו, התכוון לדברי הנאשם (עמ' 313). כאשר נשאל האם יתכן שהכוונה של הנאשם לכך שעשה טעות היא שהוא היה באזור בעת האירוע, השיב כי אינו יודע. כשנשאל מה היתה כוונתו של הנאשם שאמר שעשה טעות השיב שאינו זוכר. כאשר נשאל האם השיב לשוטרים בחקירה שכוונתו של הנאשם היתה שעשה טעות בכך שירה, השיב שעשה כן כדי לִכְצוֹת את החוקרים, אך הוא אמר אמת בחקירה (עמ' 318-319). הסביר כי כאשר אמר בחקירה כי "לא היה הירי הזה, אם לא היה הירי הקודם" התכוון לירי כלפי הנאשם (עמ' 329). אישר שכאשר אביו של הנאשם אמר להם לשוב לטייבה כיוון שהשוטרים מחפשים אותו, הם שבו לטייבה (עמ' 333). כאשר בחקירתו במשטרה אמר שהנסיעה לחלחול היתה כדי "להרגיע את המצב" התכוון למה ששמעו אודות הירי (עמ' 340).

כאמור לעיל, נוכח הפער המהותי בין עדותו של פאדל לדברים שאמר בחקירותיו, הוגשו הודעותיו במשטרה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.

מסיכום מפגש הריענון שנעשה לפאדל בפרקליטות (ת/82) עלה כי בשיחה עמו העד בכה והשיב שלא עשה כלום ואינו רוצה לסבך אף אחד. לאחר שהוקראה לו הודעתו במשטרה השיב שמה שאמר הוא נכון. מבין שעשה טעות בכך שנסע עם הנאשם ועם אחיו לחלחול, ולא חשב שישתבך בשל כך. מסמך הריענון תומך במסקנה בדבר חוסר רצונו של פאדל לסבך את הנאשם.

64. **לטענת המאשימה** פאדל הוכרז עד עוין, ויש להעדיף את תוכן דבריו בחקירותיו על פני גרסתו בבית המשפט, מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, כאשר אמירתו קבילה שכן נותן האמרה היה עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקור אותו, ומתן האמרה הוכח בבית המשפט. בעדותו אישר שהדברים שמסר במשטרה הם אמת, והביע חשש לשתף פעולה. ההגנה הטיחה בפאדל שריצה את החוקרים בשל חששו שיואשם במעורבות ברצח או כיוון שנלחץ מכך שאשתו זומנה למתן עדות. מדובר בטענות חסרות בסיס, לא רק שפאדל לא ניסה להפליל את הנאשם, הוא אף סיבך את עצמו והודה שמילט את הנאשם לאחר הרצח ובגין כך נדון לעונש מאסר. פאדל עשה כל שביכולתו כדי לא לשתף פעולה בחקירתו. בחקירתו, בהכנה לעדותו וכן בעדותו שב והבהיר שאינו מעוניין לסבך את עצמו ואת בן משפחתו. עשה כל שביכולתו לסייע לנאשם הן בהברחתו לחלחול, בשקרו במשטרה בגרסתו הראשונה ובחוסר שיתוף הפעולה בעדותו.

65. **לטענת ההגנה**, אמירותיו של פאדל בעניין הדברים שאמר לו הנאשם הן כוזבות, לא הגיוניות ונועדו לחלץ עצמו מהחשד להיותו שותף למעשה, לאחר שהחוקרים נתנו לו להבין שהפללת הנאשם תסייע לו. החוקרים השתמשו בשיטות חקירה בלתי לגיטימיות שעה שנתנו לעד להבין שגם אשתו תסתבך והיא אף הובאה לחקירה, חזרו ואמרו לו שאשתו בוכה, וכי הוא עלול להיות מואשם בשותפות לרצח עצמו. לא בכדי פאדל נמנע מלחזור על גרסתו בבית המשפט, הוכרז כעד עוין והודעותיו הוגשו בעת עדותו של פאדל כבר הוגש נגדו כתב אישום בגין חלקו באירוע ורק לקראת סוף עדותו המאשימה הצהירה שדבריו לא ישמשו נגדו במשפטו.

66. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים ואת גרסאותיו של פאדל, שוכנעתי כי בנוגע להודעותיו של פאדל אשר הוגשו מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, יש לבכר את הודעתו השנייה בחקירה על פני הודעתו הראשונה ועל פני עדותו בבית המשפט. הטעמים לכך, בהתאם לסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, הם שבהודעתו הראשונה במשטרה הציג פאדל למשטרה גרסת אליבי שקרי לפיה לאחר אירוע הירי הוא ומחמוד, אחיו של הנאשם, נסעו להביא את הנאשם מחלחול - שם שהה - בחזרה לטייבה. מדובר בגרסה שקרית לכל הדעות, היא נסתרת בתמונת מצלמת עין הנץ שבה רואים את פאדל, הנאשם ואת מחמוד נוסעים ברכב לכיוון איו"ש (ת/14), והדבר אינו שנוי עוד במחלוקת שהרי במענה לכתב האישום אישר הנאשם שנכח בטקס החינה, ושללאחר מכן נמלט מטייבה לחלחול. לכן, יש לדחות את הודעתו הראשונה של פאדל במשטרה כשקרית. גם את עדותו של פאדל בבית המשפט יש לדחות. ניכר כי פאדל, דודו של הנאשם, אשר אף סייע לו להימלט לאחר האירוע לחלחול, רצה בטובתו של הנאשם, וביקש שלא להרע לו. גם מהתנהלותו של פאדל בעת עדותו בבעת המשפט, ניכר שפאדל היה עוין בצורה ברורה ברורה את המאשימה, לא היה מעוניין לשתף פעולה עם המאשימה, אלא ניסה בכל דרך לסייע לנאשם - כפי שאף סייע לו בליל הרצח.

לעומת זאת, בהודעתו השנייה של פאדל, אשר אותה יש להעדיף, תחילה ניסה פאדל לדבוק בגרסת האליבי השקרית ולגונן על הנאשם, אך בהמשך לאחר שהוצגה לו תמונת הרכב בו נסע ביחד עם הנאשם ואחיו מחמוד, לא נותר לו מנוס, אלא לאשר שנסע עימם לאחר הרצח ומילט את הנאשם לחלחול. פאדל מסר את הדברים, לא במטרה לפגוע בנאשם, אלא מפני שהבין שבידי המשטרה ראיות חד משמעיות בנושא. גם כאשר תיאר פאדל את ראשית ההודיה של הנאשם במעורבותו ברצח, עשה זאת באופן מצומצם וללא כל ניסיון להשחיר את פני הנאשם או להפריז בתיאוריו. פאדל אף הפליל את עצמו בעבירה של סיוע לאחר מעשה הרצח, ולפיכך יש להעדיף את הודעתו זו על גרסאותיו האחרות. כמו כן, גרסה זו במשטרה, אשר יש להעדיפה, נתמכת בראיות נוספות, כמפורט להלן.

חיזוקים לגרסתו של פאדל

67. חיזוק לגרסתו של פאדל שנמסרה בהודעתו השנייה קיים במיצוי ראיות מהטלפון הנייד של פאדל (ת/79). שם תועדו הודעות קוליות בינו לבין האח מחמוד מיום 23.9.21 (שלושה ימים לאחר הרצח). פאדל שלח הודעה קולית למחמוד ובה תיאר כי פגש אנשים באזור מגוריו שדיברו על כך שהנאשם

ביצע את הרצח "זה שעשה את האסון", ואחד האנשים המבוגרים הביע הערכה לנאשם ואמר שהוא "רמבו" וכי אפילו בסרטים לא עשו כמוהו וכן כי רואים עליו שהוא "גבר" בעל נוכחות. פאדל מציין שאמר לאותו אדם שמי שהצדק איתו, יכול לעשות הכל. מחמוד השיב בהודעה כי האנשים שפגש מכירים את הנאשם וכי "הראש שלו מורם באוויר". מובן שהדברים שפאדל שמע מאחרים אינם קבילים לאמיתות תוכנם, ואולם מההודעות הקוליות עולה שפאדל הבין בסמוך לאחר הרצח שהנאשם הוא זה שביצע אותו, והתנהג בהתאם.

68. חיזוק נוסף לגרסתו של פאדל בהודעתו השנייה קיים בגרסתו של **העד לאית עאזם** - בן דודו של הנאשם, שמתגורר בדירה בבניין של המשפחה (עמ' 213). פאדל הוא דודו המתגורר בקומה מעליו. הוא עצמו לא היה באירוע החינה, אלא בבית. כאשר שמעו את הירי יצאו לראות מה קורה (עמ' 215). לאחר אירוע הירי עלה לדודו פאדל, אשר ישן והוא העיר אותו. לאית סיפר לפאדל שהיה אירוע והלך (עמ' 216-217; ת/א עמ' 6, 12-13). גרסה זו עולה בקנה אחד עם הודעתו השנייה של פאדל, לפיה לאית הוא זה שהעיר אותו וסיפר לו על הירי.

69. חיזוק נוסף לגרסתו של פאדל בחקירתו השנייה קיים במזכר מיום 10.10.21 שנערך על ידי החוקר גיא רוזוליו (ת/78) ממנו עולה כי פאדל נשאל האם מוכן לבצע עימות עם הנאשם, השיב שמסרב כיוון שחושש לחייו. כלומר, ניכר שפאדל חושש לומר דברים שעלולים לסבך את הנאשם בפניו, וזו הסיבה להיעדר שיתוף הפעולה מצדו בחקירה כמו גם בעדותו בבית המשפט, לצד הנאמנות לבן משפחתו אשר העמידה אותו במצב מורכב.

70. בסיכומו של דבר, נחה דעתי כי יש לקבל כמהימנה את הגרסה שמסר פאדל בחקירתו השנייה, ולהעדיף אותה על גרסאותיו האחרות, לרבות עדותו בבית המשפט. גרסה זו היא בעלת משמעות כבדת משקל לחובת הנאשם, כפי שיובהר בהמשך.

ראשית הודיה - "עשיתי טעות"

71. מהודעתו השנייה של פאדל, עולה במפורש כי הנאשם מסר לכל הפחות ראשית הודיה במהלך הנסיעה לחלחול, זמן לא רב לאחר הירי, באותו לילה. פאדל מסר כי במהלך הנסיעה שאל את הנאשם מדוע עשה את מה שעשה וסיבך את כל המשפחה, והנאשם השיב: **"חאלס, אני עשיתי טעות, לקחתי את מה ששייך לי איך שהם עשו לי והשפילו אותי..."** (עמ' 42 ש' 4-2; עמ' 104), הוסיף כי הם ירו על הבית שלו ועל אביו ואחיו, השפילו אותו (עמ' 42). הנאשם אמר ברכב שזו היתה טעות שלו בגלל שירו עליו והשפילו אותו (עמ' 73). הנאשם חזר ואמר שעשה טעות ושהשפילו את כל המשפחה (עמ' 73; 77). כאשר פאדל נשאל למה התכוון הנאשם כאשר אמר שהוא טעה, השיב שכוונתו היתה על ביצוע הירי והפגיעה באנשים (עמ' 91-92). דברים אלה של פאדל בחקירתו השנייה, אשר הועדפה על פני עדותו בבית המשפט, מבססים ראשית הודיה לכל הפחות, שמסר הנאשם לפני פאדל, בליל האירוע. מדובר בראייה עצמאית אשר מסבכת את הנאשם בביצוע המעשים.

72. **לטענת המאשימה, יש לראות בדברי הנאשם לפאדל משום ראשית הודאה:** דודו של הנאשם, פאדל, מסר בחקירותיו במשטרה כי מילט את הנאשם לחלחול מיד לאחר הירי, וכאשר שאל את הנאשם מדוע ביצע את הירי, השיב לו הנאשם כי עשה טעות, לקח את שלו לאחר שהושפל. בחקירתו הבהיר כי הכוונה של הנאשם בכך שאמר שטעה, היא לעניין הירי. כן מסר פרטים נוספים על האירוע שאותם לדבריו שמע מהנאשם ובכלל זאת שהנאשם שהה מחוץ למתחם החתונה והמתין לנפגעי העבירה וכאשר ראה אותם יוצאים החל בירי. פרטים המחזקים את הודעות נפגעי העבירה ועם תאורו של א.א. לשיטת המאשימה יש לראות בדברי הנאשם לפאדל ראשית הודאה של הנאשם, כאשר בהתאם לפסיקה, התבטאויות המצביעות על תחושת אשם מהוות ראשית הודאה ועשויות לשמש ראיה עצמאית לחובתו.

73. **לטענת ההגנה, אין להכיר בדברי הנאשם בפני דודו כראשית הודאה.** הטענה של פאדל כי כשעה לאחר הרצח הנאשם הודה בפניו שעשה טעות, היא חסרת הגיון ובפרט כאשר מיוחס לנאשם רצח מתוך מניע של נקמה בשל סבל והשפלה מתמשכים. ההיגיון הוא שלאחר מעשה מחושב ומתוכנן, לא יחוש חרטה. האמירה הנטענת שעשה טעות ומצד שני "לקחתי מה ששייך לי", היא אמירה שבה סתירה מובנת. פאדל חשש שייקשרו אותו לרצח ורצה לכצות את החוקרים. ככל שהיה שיח כזה, פאדל לא יכול היה לדעת באופן ודאי למה התכוון הנאשם בדבריו, ומדובר בהשערה בלבד. בעת עדותו בחקירתו הנגדית הסביר כי המידע שאליו התייחס בחקירותיו מבוסס על שמועות. אישר את טענתו בדבר דברי הנאשם בדרך לחלחול אך טען שאינו יודע למה הנאשם התכוון בדבריו. המידע המפליל שמסר מבוסס על שמועות בלבד. דבריו לעניין הודאת הנאשם הם תולדה של לחצים בלתי לגיטימיים בחקירה. הטענה שאמר לפאדל שעשה כן בגלל שירו עליו, על המכוניות ואיימו על אימו היא חסרת הגיון שעה שפאדל אמור לדעת זאת, ואין סיבה שיחזור על הדברים, ומעבר לכך לא היה ירי על רכבי המשפחה או איומים על אמו.

74. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי יש לקבל את גרסתו של פאדל על כך שהנאשם אמר לו את הדברים האמורים לעיל על כך שעשה טעות ושלקח את מה שמגיע לו, ושוכנעתי כי דברים אלה עולים כדי ראשית הודאה של הנאשם. ניכר כי בשלב זה של ההימלטות מטייבה לחלחול לאחר הירי, הבין הנאשם שעשה טעות בביצוע הירי, וניסה להסביר לפאדל מדוע עשה את שעשה, בדבריו שלקח את מה שמגיע לו, כלומר שביצע נקמה.

75. הנאשם עצמו העיד שפאדל שיקר בכך שמסר שהנאשם אמר לו במהלך הנסיעה שעשה טעות. שולל שאמר לפאדל את הדברים. הנאשם העיד כי פאדל שונא אותו, אך הוא לא סיפר על כך למשטרה כי זה עניין משפחתי (עמ' 648-649). הסביר את ההודעות הקוליות ביניהם בכך שהם קרובי משפחה (עמ' 649). תיאר את פאדל כמכור לסמים שפגע במשפחתו (עמ' 651-653). אישר שפאדל ואחיו מחמוד נשפטו בגין פרשה זו, בעבירת סיוע לאחר מעשה, הודו ונגזר עליהם עונש של שנת מאסר (עמ' 653; 657-658).

יש לדחות בעניין זה את עדות הנאשם כבלתי מהימנה. לא היה בפיו של הנאשם הסבר סביר, מדוע פאדל ישקר בדבריו. פאדל הוא דודו אשר סייע לו להימלט לחלחול לאחר האירוע, ואשר אף ניסה לדבוק בגרסת האליבי הכוזבת, עד אשר הוצגה לו תמונה שהייתה ראייה מוחצת אשר שוללת את האליבי. כפי שעולה מדברי הנאשם עצמו, פאדל אף נדון והורשע בגין סיוע לנאשם לאחר מעשה, בשל מעשיו המתוארים לעיל. לכן, יש לדחות את גרסת הנאשם, ולקבוע שהנאשם מסר לפאדל דברים אשר עולים כדי ראשית הודיה.

76. בהודעתו במשטרה של מאמון עאזם, דודו של הנאשם (אביו של העד לאית) (ת/16 ות/16א) - מסר מאמון שהוא וייתר בני המשפחה שאלו את הנאשם מה קרה והאם השמועות שהוא ביצע את הירי נכונות והנאשם לא ענה להם (ת/16א עמ' 13). שתיקתו של הנאשם ביחס לשאלת דודו מאמון האם הוא ביצע את הירי, מחזקת את ראשית ההודיה שמסר לדודו פאדל כמפורט לעיל.

77. הנאשם העיד בהתייחס לעדותו של דודו מאמון, אשר העיד כי כששב לטייבה למחרת הרצח, היה לחוץ, הוא שאל אותו אם עשה את המעשה ובתגובה שתק. הנאשם טען שדודו מאמון משקר וכי הוא לא פגש אותו באותו היום. בהמשך העיד שכן ראה את הדוד מאמון אך לא היה לחוץ. אישר שמאמון שאל אותו האם ביצע את הירי והוא ענה לו שזה לא הוא (עמ' 662-663). מיד לאחר מכן העיד שראה את מאמון, אך לא שוחח עמו (עמ' 664-665).

מובן הדבר שיש לדחות אף את גרסתו של הנאשם ביחס למאמון. מדובר בגרסה שיש בה סתירות פנימיות, אינה קוהרנטית ועקיבה, ואין לנאשם שום הסבר סביר מדוע דודו מאמון, כמו גם דודו פאדל, ישקר באופן שיפיליל אותו. אלה הם בני משפחתו אשר ביקשו לסייע לו, ולא להרע לו.

בנסיבות אלה, יש לקבל את עדותו של מאמון, ולראות בה חיזוק נוסף לראיות המאשימה.

המניע של הנאשם לבצע את העבירות

78. לטענת ההגנה לא ניתן לקבוע כי לנאשם היה מניע לגרום למות נפגעי העבירה. אין אמנם מחלוקת אשר לפגיעתו של הנאשם מירי בחודש פברואר 21' וכי בגין הירי נחקרו החשודים עומר ואחמד, ואין מחלוקת כי הנאשם ידע על מעצרו של עומר, חשד בעומר כמי שירה בו ואף הביע כעס וזעם על כך. אך עומר והמנוח מתגוררים בשכנות לנאשם כך שממועד הפגיעה בו ועד לאירוע הירי יכול היה לפגוע במי מהם אילו חפץ לעשות כן. הנאשם הודה כי חשד בעומר בלבד כך שלא היה לו כל מניע לפגוע באף אחד אחר מלבדו. הנאשם לא יכול היה לדעת שנפגעי העבירה צפויים להגיע לאירוע. לא היה לו סכסוך אישי עם עומר אלא עם אחרים, אך חשד בעומר ביודעו שהוא מפגע שכיר. הנאשם העיד שלא חשד באחמד כמי שירה בו וכי הוא חברו. המאשימה לא הציגה כל ראיה לקיומו של סכסוך עם הנפגעים האחרים. סבורני כי לא ניתן לקבל את הטענות הללו של ההגנה.

79. אין מחלוקת על כך שהנאשם נורה ונפגע כמה חודשים בטרם האירוע. הפגיעה בנאשם הייתה

משמעותית, פיזית ורגשית. כך עולה גם מעדות האח איבק עאזם - שהנאשם נפצע מירי ומאז הפסיק לעבוד כיוון שלא היה מסוגל להרים דברים כבדים (ת/14 עמ' 1), וכן מהודעת אביו של הנאשם מיום 10.10.21 (ת/73 ות/73א) שבה תאר האב את הפציעה של בנו הנאשם מהירי, נפגע בידיו ובאזור אשכיו, רצו לירות בראשו (עמ' 7). כך עולה גם מהמסכים הרפואיים המתעדים את פציעתו של הנאשם, שמהם עולה כי הנאשם נפגע מפציעות ירי רבות, וסבל מכאבים (ת/38-ת/39). עוד אין מחלוקת שעומר צרצור נעצר בגין הירי לעבר הנאשם, וכי אחיו של עומר - עלא צרצור - נפגע ומצא את מותו באירוע הירי הנוכחי. הנאשם ידע על חקירתם של החשודים בירי כלפיו (עמ' 603, 628). מכאן, שקיים קשר ברור בין המניע לירי - הרצון לנקמה על הירי שבוצע לעברו של הנאשם - לבין הירי שבוצע בחינה.

המניע לירי נלמד אף מעדותו של הנאשם, וזאת למרות הכחשתו את המעשים עצמם. לפי עדות הנאשם, בחודש פברואר 21', כחצי שנה קודם לאירוע, אדם רעול פנים ירה בו, והוא נפגע מ-7 קליעים ביד, בבטן, ברגלים, באגן ובין רגליו. פונה לבית חולים, עבר ניתוח ולאחר כשבוע שוחרר. הירי השפיע קשות על חייו. הוא נכנס לטראומה, סבל מחרדות, לא יכול היה לעבוד בעקבות הפציעה. סבל שישה חודשים, ההורים שלו טיפלו בו. לא היה מסוגל לתפקד לבד ללא עזרה (עמ' 631-632). שבועיים לאחר שנורה, שמע מאנשים שעומר צרצור נעצר בחשד לירי כלפיו. חשב שעומר אכן עשה את זה (עמ' 601-603; 630). עומר צרצור הוא אחיו של המנוח שנרצח באירוע. בנוסף גם אחמד מסארווה, שנפגע באירוע, נעצר בגין חשד לירי כלפיו. עומר מסוגל לעשות מעשה כזה, הוא עברין והיום הוא עצור בגין ניסיון רצח נוסף (עמ' 604-606). עומר ואחמד שוחררו מחוסר ראיות. היחיד שהיה לו כעס כלפיו הוא עומר (עמ' 633).

כלומר, הנאשם נורה ונפגע קשה מירי כלפיו כמה חודשים לפני האירוע, והיה לו מניע ברור לפגוע בעומר צרצור או במי מקרובי משפחתו וכן באחמד מסארווה - אשר הנאשם ידע ששניהם נחשדו בירי כלפיו.

הצהרת כוונות - שיחות על נקמה

80. ממצאי ראיות מהטלפון הנייד של פאדל (ת/79) קיימת אינדיקציה לכך שהנאשם תכנן והתכוון לבצע מעשה נקמה כלפי מי שירו לעברו ופגעו בו. מהתכתבויות בין הנאשם לפאדל מיום 4.9.21 - כשבועיים טרם יום הרצח, השניים משוחחים על עומר צרצור, שנחשד בביצוע הירי כלפי הנאשם כמה חודשים קודם לכן, והיה באותה עת במעצר בשל כך (ובאירוע הירי אחיו עלא נורה למוות). הנאשם תיאר דברים ששמע מאדם שהיה עצור עם עומר צרצור, כי עומר מוטרד מהבעיה שנוצרה ביניהם וכי רוצה להגיע לפתרון עם הנאשם כיוון שחושש שבני משפחתו יפגעו. הוסיף כי נאמר לעומר שהנאשם לא מוותר ולא מסכים לפתרון הסכסוך. הנאשם אמר כי השיב לאדם שסיפר לו: **"בכבוד של אחותי אני אדיין אותו..."** הוא אמר לי שהוא יודע והוא מפחד מכם, בכבוד של האחיות שלי הוא יודע שאתם לא פריירים..".

לטענת ההגנה, השיחות שהתקיימו בין הנאשם לבין פאדל, הגם שמלמדות על זעמו של הנאשם כלפי עומר, אינן מלמדות על כוונה קונקרטית להביא למותו. סבורני כי דברים אלה שהוחלפו בין הנאשם לפאדל מהווים הצהרת כוונת ברורה מצידו של הנאשם לפגוע בעומר או במי מבני משפחתו, ומתיישבים עם הירי לאחר מכן והפגיעה בעלא, אחיו של עומר.

81. הנאשם עומת בעדותו בבית המשפט עם ההודעות הקוליות בינו לבין דודו פאדל (ת/79) שם שוחחו על עומר צרצור כשבועיים טרם האירוע. הנאשם אישר שידע שעומר עצור בגין תיק סמים. אישר שקיבל עדכון מחבר על כך שעומר מחפש אותו כדי למצוא דרך לפתור את הבעיה מולו. אדם שישב בכלא עם עומר עדכן אותו, והוא הודיע על כך לדודו פאדל באמצעות הודעות קוליות שהקליט ושלח לו. מהודעות הנאשם עולה שהוא לא מסכים לפתרון הסכסוך שהציע עומר. מאשר שאמר בהקלטות לפאדל שהוא כועס על עומר מאוד ושרוצה שיקבל 30 שנה בכלא או שימות ממחלה (עמ' 635-641). הנאשם הסביר כי כוונתו היתה שהוא לא יודע במאת האחוזים שעומר הוא זה שירה בו. שלל שרצה לנקום בעומר. הרגיש שמתפוצץ מבפנים, "אז מה כל בן אדם מדבר" בגלל שהיה עצבני דיבר כך, ללא כוונה (עמ' 641).

בעניין זה, הודעות הנאשם מאשרות את אשר עולה מההודעות שמסר, ואולם יש לדחות את הסברי הנאשם על כך שלא רצה לנקום בעומר. דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם האמור בהודעות עם הסכסוך בין השניים, ולא ניתן לתת בהם אמון כלשהו.

התנהגות מפלילה - הימלטות לחלחול באיו"ש

82. אין מחלוקת שהנאשם נכח באירוע החינה, ושלאחר האירוע נמלט עם דודו פאדל ועם אחיו מחמוד לחלחול באיו"ש. למחרת חזר הנאשם עם אחרים לטייבה לבקשת אביו. לטענת המאשימה מדובר בהתנהגות מפלילה של הנאשם אשר מלמדת על אשמתו, ולא על בידי הנאשם לספק הסבר מניח את הדעת לנסיעתו לחלחול בסמוך לאחר הרצח, בעוד שמעדותו של פאדל עולה שלקחו אותו כדי למלט אותו מהדין. לעומת זאת, לטענת ההגנה, הנאשם נמלט לחלחול, מכיוון שהתפשטה שמועה בלתי נכונה על כך שהוא ביצע את הירי, ומכיוון שחשש - נמלט. הנאשם רצה שימצאו את היורה בטרם ישוב לביתו.

83. בבחינת טענות הצדדים ובהתחשב ביתר הראיות שבתיק מתקבלת המסקנה שהנאשם נמלט לחלחול באיו"ש, לא בשל שמועת שווא על כך שביצע את הירי, ומחשש שיפגעו בו, אלא כדי לייצר לעצמו אליבי שקרי, וכדי שהוא ובני משפחתו יוכלו לטעון בכזב במשטרה שבמהלך האירוע הוא היה בחלחול. דווקא חזרתו לטייבה למחרת, לבקשת אביו, מחזקת את המסקנה שברח כדי לייצר אליבי שקרי, ולא כי חשש שיפגעו בו. האליבי הכוזב והמתואם מעיד שהבריחה לחלחול הייתה חלק מתכנית לבניית אליבי כוזב. לכן, ההימלטות לחלחול, שאין לה הסבר תמים, מהווה התנהגות מפלילה אשר מסבכת את הנאשם במעשה.

אליבי כוזב ושקרי הנאשם - הטענה שהיה בחלחול במועד הרצח

84. בחקירתו במשטרה טען הנאשם שבעת האירוע היה בבית סבתו החולה בחלחול לשם הגיע מספר ימים טרם האירוע (ת/17; ת/17א). לעומת זאת, במענה לכתב האישום אישר הנאשם שבמועד האירוע נכח בחינה, ולא היה בחלחול, אלא נמלט לחלחול רק לאחר האירוע. גם בעדותו בבית המשפט, אישר הנאשם שנכח בחינה, וכי האליבי שמסר במשטרה שלפיו כביכול היה בחלחול, הוא שקרי (עמ' 614-615; עמ' 620-621). כלומר, אין עוד מחלוקת שהאליבי שמסר הנאשם ומסרו קרובי משפחתו, באופן מתואם, על כך שבמועד האירוע נכח בחלחול - הוא אליבי שקרי.

כך למשל, בהודעתו הראשונה של פאדל (ת/74) הוא מסר את גרסת האליבי השקרי וטען שלאחר הירי אחיו של הנאשם מחמוד ביקש שיבוא עמו לקחת את הנאשם מסבתו בחלחול חזרה לטייבה, והם נסעו לעשות כן. גם בתחילת חקירתו השנייה ניסה פאדל להמשיך ולדבוק ככל יכולתו בגרסת האליבי השקרי (ת/75א, עמ' 14, 38), ורק בהמשך חקירתו, לאחר שעומת עם חומר החקירה אשר ממנו נראה בבירור שהוא, מחמוד והנאשם היו בדרכם מטייבה לאיו"ש - חזר בו פאדל מהגרסה השקרית, ואישר שהוא ומחמוד הסיעו את הנאשם מטייבה לחלחול אחרי הירי (ת/75, עמ' 40-41).

לטענת ההגנה, הנאשם אמנם שיקר במשטרה באליבי שבדה, אך היטיב להסביר בעדותו כי חשש ולכן ניסה להרחיק עצמו מהאירוע, וברגע שהוטח בו הסרטון בו נראה מגיע למקום האירוע, בחר לשמור על זכות השתיקה. **סבורני כי לא ניתן לקבל את הסברי ההגנה בעניין זה. האליבי הכוזב שמסר הנאשם, היה מתוכנן ותוצאה של תיאום עדויות עם קרובי משפחתו.**

85. האליבי השקרי נמסר למשטרה, כאמור לעיל, הן על ידי הנאשם עצמו, והן על ידי קרובי משפחתו. כך למשל, איבק עאזם אחיו של הנאשם נחקר במשטרה כבר בליל הירי ומסר בהודעתו במשטרה שהנאשם נמצא בבית סבתו בחלחול. האח טען שהנאשם נסע מספר ימים קודם לסבתו החולה כדי לסייע לה (עמ' 229 לפרו'; ת/15).

86. **סאלח חמידיאן, אביו של הנאשם, נחקר במשטרה, ובהודעתו הראשונה (ת/72) מסר למשטרה את הגרסה המתואמת של האליבי השקרי.** האב אמר שהנאשם נמצא בבית סבתו בחלחול מאז יום חמישי שעבר, וכי שוחח עם הנאשם בטלפון יום קודם לכן. טען שלנאשם אין טלפון, לכן שוחח עמו באמצעות הטלפון של הסבתא. למרות שהתבקש להתקשר לסבתא כדי לשוחח עם הנאשם, סירב לעשות כן בשל שעת הלילה המאוחרת. הבטיח שיביא את הנאשם בבוקר למשטרה. גם על פי דוח פעולה שנערך על ידי פקד גיא שגב אשר הגיע לבית הנאשם מיד לאחר הרצח ושוחח עם אביו של הנאשם עולה שהאב מסר שבנו נמצא אצל סבתו בחלחול מיום חמישי שעבר (ת/135, עמ' 2).

87. כלומר, הנאשם ובני משפחתו מסרו למשטרה אליבי כוזב ומתואם היטב, שלפיו הנאשם שהה במועד הירי בבית סבתו בחלחול. גרסת שקרית זו היתה מוכנה בפיהם של בני משפחת הנאשם כבר

בסמוך לאחר הרצח.

88. **שקרי נאשם** - יודגש כי האליבי הכוזב הוא רק חלק משקרי הנאשם בחקירותיו - שקרים שהנאשם הודה בהם בעדותו בבית המשפט. בעדותו בבית המשפט אישר הנאשם שכאשר הוצגו לו בחקירה תמונותיהם של עלא המנוח ושל אמיר (החתן) טען שאינו מכיר אותם. הוא נלחץ ולכן שיקר במשטרה. הנאשם אישר ששיקר למשטרה כשטען שאינו מכיר את עלא צרצור, ושאין לו טלפון נייד. כך גם שהחוקרים הציגו לו את תמונתו בסמטה טען באופן כוזב שזה לא הוא. שתק כשהראו לו את תמונתו מעין הנץ נוסע ברכב לכיוון חלחול. החליט לא לדבר עם המשטרה ולמסור את גרסתו בבית המשפט (עמ' 642-643). אישר ששיקר בחקירה (עמ' 649 ש' 30).

כלומר, מדובר במסכת של שקרים, שבמרכז הטענה הכוזבת שהיה בחלחול במועד הרצח. מדובר בשקרי נאשם אשר עשויים אף לעלות כדי סיוע במקום שנדרש לכך, מפני שמדובר בשקר ברור וחד משמעי; השקר הוא בעניין מהותי; השקר מכוון להטעות את גורמי אכיפת החוק; השקר הוכח מתוך עדות עצמאית, והשקר קשור לעבירה מושא המשפט (ראו למשל, ע"פ 6813/16 **נחמני נ' מדינת ישראל** (17.9.2018) פסקה 40).

סיכום ביניים

89. מהאמור לעיל עולה כי בנוסף לעדותו של א.א, אשר נמצאה מהימנה, קיים נדבך נוסף של ראיות מחזקות ותומכות אשר נוגעות כולן להתנהלות הנאשם, אשר כוללות את המניע של הנאשם לבצע את הירי כנקמה על כך שירו עליו כמה חודשים קודם לכן; הצהרת הכוונות של הנאשם בשיחות עם דודו פאדל בדבר בכוונתו לנקום על הירי כלפיו; התנהגות מפלילה של הנאשם בכך שבסמוך לאחר הירי נמלט לחלחול; האליבי השקרי והמתואם שמסר הנאשם, ומסרו קרובי משפחתו, אשר ניסו להרחיק את הנאשם מנוכחות בזירת העבירה; וראשית הודיה שמסר הנאשם לדודו פאדל, על כך שעשה טעות, ושלקח את מה שמגע לו.

כפי שיובהר להלן, בניגוד לראיות הללו, יש לדחות מכל וכל את גרסאותיו של הנאשם.

גרסאות הנאשם

הודעות הנאשם בחקירותיו במשטרה:

90. **חקירתו הראשונה מיום 21.9.21** (ת/ת 17 ותמליל ת/ת 17א) - טען שבעת האירוע היה בבית סבתו החולה בחלחול, לשם הגיע מספר ימים טרם האירוע. אביו התקשר בבוקר למחרת האירוע לדודו המתגורר בחלחול ואמר שהמשטרה חושדת בו ברצח וכי הוא נדרש לחקירה. האב אמר שהוא שולח את אחיו מחמוד שיחזיר אותו לטייבה. שב לטייבה והלך לבית סבתו ואביו אמר לו ללכת לתחנת המשטרה. השוטרים הגיעו לבית הסבתא ועצרו אותו. לא ברח (ת/ת 17א עמ' 3-5; 11-12). אחיו מחמוד הסיע אותו לחלחול ביום חמישי לפני האירוע בשעת אחר הצהריים ושב לטייבה למחרת בבוקר

(עמ' 6; 9-10). בהמשך טען שאחיו מחמוד הגיע לחלחול בשעת לילה מאוחרת בליל הרצח ולמחרת חזרו לטייבה (עמ' 13). בהמשך טען שאחיו לא הגיע בשעת לילה, אלא הגיע בתשע בבוקר וישר נסעו לטייבה (עמ' 27-28). הסביר את הפער בגרסאות לגבי שעת הגעת אחיו בכך שהחוקרים בלבלו אותו (עמ' 31). מעולם לא ירה בנשק כלשהו (עמ' 33).

אין לו טלפון בשנה האחרונה ואין לא חברים מפני שאינו בוטח באף אחד. לא היה באירוע החינה ולא יודע שום דבר. כאשר עומת ונאמר לו שישנם עדים שראו אותו באירוע, השיב שלא רוצה להמשיך לדבר (עמ' 14). לא מכיר את אמיר ברברה, חתן השמחה. לא הוזמן לאירוע, לא מכיר אף אחד מהנפגעים (עמ' 16-18). כשנאמר לו שזיהו אותו כיורה באירוע השיב שלא היה כלל בטייבה וכי מדובר בשקר (עמ' 19). שב וטען שהיה בחלחול מספר ימים וכי לא היה בטייבה בעת הרצח. ירו בו ביום 15.2.21, אינו יודע מי ירה בו, לא חושד באף אחד, ולא מסוכסך עם אף אחד (עמ' 15; 20).

הדברים שמסר הנאשם בחקירתו הראשונה הם ללא ספק שקריים - ולא יכולה להיות על כך מחלוקת. כך טענתו שכלל לא היה בטייבה בעת אירוע, כך טענתו שכלל לא היה באירוע החינה, כך טענתו שכלל לא הוזמן לאירוע - כל אלה דברים אשר עומדים בסתירה לדברים שמסר הנאשם בעדותו בבית המשפט. בבחינת המניע של הנאשם לשקר בחקירה, מתקבלת המסקנה שהשקרים נועדו להרחיקו מזירת האירוע, כדי להטעות את המשטרה, ולכסות על כך שהוא היה זה שביצע את הירי.

בחקירתו השנייה מיום 26.9.21 (ת/18 ותמליל ת/18א) - כבר בתחילת החקירה אמר ששומר על זכות השתיקה (עמ' 5). אמר את מה שהיה לו להגיד בחקירה הקודמת (עמ' 8). חזר על גרסתו שהגיע לחלחול מספר ימים קודם, וכי היה בחלחול בעת האירוע (עמ' 10). חזר על כך שאינו מכיר את חתן השמחה בה התרחש הירי ואינו מכיר את אבי החתן (עמ' 11-12). טען שאינו מכיר את נפגעי העבירה (עמ' 18-19). כאשר הוצגה לו תמונתו הולך בסמטה הסמוכה לזירת האירוע שצולמה ביום הרצח, אמר שאינו מזהה את האדם המצולם וכי לא מדובר בו (עמ' 21-23; 25). עמד על כך שהיה בחלחול בעת הרצח אף שהוצג לו סרטון ותמונה שלו בסמטה (עמ' 26). שב והכחיש שיש ברשותו טלפון אף שעומת עם כך ששמו ומספר הטלפון שלו שמורים אצל אנשים שונים (עמ' 37-39).

גם גרסתו זו של הנאשם היא גרסה שקרית, ואף בגרסה זו חזר הנאשם על ניסיונו להציג אליבי כוזב במטרה להטעות את המשטרה, וכדי להסתיר את העובדה שהוא היה זה שביצע את הירי.

בחקירתו השלישית מיום 30.9.21 (ת/19 ותמליל ת/19א), הודיע בתחילת חקירתו שבכוונתו לשמור על זכות השתיקה ולאורך כל החקירה סירב לענות לשאלות החוקרים.

כך גם בחקירתו הרביעית מיום 3.10.21 (ת/20 ותמליל ת/20א), שמר על זכות השתיקה, גם כאשר הוצגה בפניו תמונת עין הנץ שבה הוא מצולם לצד אחיו מחמוד ודודו פאדל בדרכם לאיו"ש בליל הרצח, ונאמר לו שאחיו ודודו זיהו עצמם ואותו בתמונה.

שתיקתו של הנאשם לנוכח הצגת ראיה ברורה וחד משמעית שבה הוא נראה בתמונה נוסע לאחר הרצח לכיוון חלחול, בניגוד לגרסתו השקרית, אף בה יש כדי לתמוך בראיות התביעה.

באותו היום נערך תיעוד לשיחה בין הנאשם לבין אחיו מחמוד (ת/20ב) - בראשית השיחה אמר הנאשם לאחיו: "הלך עלי נשבע באלוהים" (עמ' 1 ש' 7). אמר לאחיו לשמור על עצמו, וכי הוא צפוי להישאר במעצר (עמ' 2-3).

בחקירתו החמישית מיום 10.10.21 (ת/21 ותמליל ת/21א) - שמר על זכות השתיקה גם כאשר הוטחו בפניו הראיות המפלילות נגדו (הודעות קוליות בינו לבין פאדל, תמונתו ברכב וכו').

בחקירתו השישית מיום 10.10.24 (ת/22 ותמליל ת/22א) - מסר הנאשם כי לאחר שנורה אושפז למשך תשעה ימים, שמו לו קטטר למשך חודש וחצי, ולקח לו 3 חודשים עד שהתחיל לחזור לעצמו (ת/22 עמ' 4). לא חושד באף אחד, אין לו סכסוכים. כאשר נשאל מדוע ירו עליו, השיב שהוא שומר על זכות השתיקה (עמ' 5).

גם בחקירתו זו שיקר הנאשם כאשר מסר שאינו חושד באף אחד, ואילו בעדותו אישר שהוא שמע מאנשים שעומר צרצור נעצר בחשד לירי כלפיו, וכי הוא עצמו חשב שעומר אכן היה זה שביצע את הירי כלפיו (עמ' 601-603; 630). מובן שגם שקר זה, נועד לטשטש את המניע שהיה לנאשם לפגוע בעומר, וזאת כדי להטעות את המשטרה.

עדות הנאשם בבית המשפט:

91. **גרסתו לגבי האירוע וההמלטות לחלחול -** הנאשם העיד כי הוא הוזמן לאירוע מפני שלמד עם החתן בבית הספר. הלך לאירוע בסביבות תשע וחצי, הלך דרך הסמטה בדרכו לאירוע, שם עצר לדבר עם חברים שהיו במקום במשך כחצי שעה. שמע קולות ירי, ראה אנשים רצים, אז הוא וחבריו רצו והוא נמלט לבית סבתו בטייבה. כלל לא היה בשטח האירוע, לא הספיק אפילו לברך את החתן (עמ' 609-613; 616). ברח לבית סבתו בטייבה, שם היו אמו, דודתו וחברת משפחה. הבית שלה הוא במרחק קצר ממקום האירוע. כל תושבי השכונה יצאו לרחוב לראות מה קרה. הוא ישב בבית סבתו ועישן. לאחר מספר דקות אחיו מחמוד הגיע, סיפר לו שהיה בחתונה וששמע קולות ירי. אחיו אמר לו שאנשים אמרו את שמו כמי שירה כנקמה על הירי כלפיו על ידי עומר (עמ' 650). אחיו הציע לו לשהות בבית סבתו בחלחול למשך מספר ימים עד שידעו מי ביצע את הירי. דודו פאדל הגיע והם תארו לו את המצב. רצה להתרחק מהאזור עד שהמצב יירגע. החליטו לנסוע לחלחול, אחיו נהג, פאדל ישב לצידו והוא ישב במושב האחורי. כשהגיעו לבית המשפחה בחלחול, עישנו ואחרי חצי שעה הלכו לישון (עמ' 617-619). נסע לחלחול לאחר הירי כי אחיו אמר לו שיסע כדי שלא יחשבו שהוא ביצע את הירי ויפגעו בהם. לא ברח. החליט לנסוע למספר ימים בלבד עד שיתפסו את מי שביצע את הירי (עמ' 650-651). בבוקר שוחח בטלפון עם אביו שאמר לו שהוא נדרש לחקירה במשטרה ושיחזור מיד. ישר יצאו לדרך. חזרו לבית סבתו בטייבה, וכעבור זמן קצר הגיעו שוטרים (עמ' 644-645). כאשר נשאל מדוע לא פנה

לבני משפחתו המבוגרים כאשר הגיע לבית הסבתא בטייבה ואמר להם שלא עשה דבר וכי מדובר בשמועות בלבד וביקש עזרתם להדיפת השמועות, השיב כי לא רצה עזרה מאף אחד ולא רצה לדבר עם דודיו (עמ' 658-659).

העדר מהימנות עדות הנאשם

92. **לטענת המאשימה** בעדותו בבית המשפט, הנאשם מסר גרסה כבושה - כי היה עם חבריו בסמטה הסמוכה למקום האירוע, וששמע ירי נמלט עם חבריו. עדותו בבית המשפט היתה שקרית, מתחמקת ותמוהה. הוא סתר את עצמו, התחמק ממתן תשובות ולא נתן מענה לעדויות המסבכות אותו. לשקר הנאשם משקל ראיתי עצמאי בהיותם שקרים בנושאים מהותיים שהוכחו בראיות עצמאיות, אשר יורדים לשורש העניין וקושרים באופן הדוק לעבירות. בעדותו הודה כי שיקר בכל הנקודות המהותיות בעת חקירותיו במשטרה, אישר כי הוא מכיר את המנוח וחבריו, כי ברח לחלחול לאחר הירי, שחשד בעומר כמי שירה בו, ששוחח עם דודו על עומר, כל זאת בניגוד לדבריו במשטרה.

93. **לטענת ההגנה** אין מחלוקת שהנאשם לא מסר גרסה מפורטת בחקירותיו במשטרה וגרסתו נשמעה לראשונה בבית המשפט. הנאשם אכן שיקר בחקירותיו במשטרה כשטען שלא נכח כלל באירוע החינה ולאחר מכן שמר על זכות השתיקה. במסגרת המענה לכתב האישום הודה בנוכחותו באירוע, בכך שנמלט לשטחים נוכח הזכרת שמו כמי שמעורב בירי אך הכחיש את מעורבותו בירי. גרסתו בעדות תאמה באופן מלא את המענה לכתב האישום, כאשר השיב כי נכח באירוע ונמלט מחשש מנקמה. עדותו היתה אמינה, קוהרנטית ונתנה הסבר לכך ששיקר בחקירה. הנאשם הסביר את שקריו בחקירה, בכך שבחר לשקר נוכח החשדות הקשים שהוטחו בו. כאשר הבין הנאשם שניתפס בשקריו, החליט לשמור על זכות השתיקה. פחד להודות בחקירות שהיה באירוע.

94. **לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם, ובחנתי אותה ואת הודעותיו במשטרה, שוכנעתי שלא ניתן לתת אמון בגרסתו. עדותו של הנאשם לא עשתה רושם מהימן כלל ועיקר.** ההסברים שמסר בנוגע להודעות הקוליות ששלח לדודו פאדל בטרם האירוע, אינם ראויים לאמון. טענתו של הנאשם על כך שבאירוע הירי הוא נכח בסמטה בסמוך למקום התרחשות האירוע, ביחד עם שני חבריו חמודי ונור אוסטה, והם שמעו את הירי ונמלטו (עמ' 612) - היא גרסה כבושה, אשר הועלתה לראשונה בעת עדותו של הנאשם בבית המשפט, ואשר עומדת בסתירה לטענותיו בחקירות במשטרה שם הכחיש מכל וכל שנכח באירוע החינה. בחקירה הראו לו את סרטון מצלמת האבטחה בסמטה, אך הוא לא מסר את גרסתו. במענה לכתב האישום אישר אמנם הנאשם שנכח בטקס החינה, אך לא מסר ששהה בסמטה הסמוכה למקום הירי ביחד עם חבריו, ושהם נמלטו מהמקום. חזקה על הנאשם שאילו היה נמצא עם חבריו בזמן הירי, הרי שהיה אומר זאת בחקירת המשטרה, ומוסר את שמותיהם, כדי שיוכלו לאמת את האליבי שלו, ולא מוסר אליבי שקרי אשר הופרך על ידי המשטרה. חזקה על הנאשם שגם בשלב המענה לכתב האישום, אילו היה אמת בדבריו שהיה עם מי מחבריו בזמן הירי, היה מוסר זאת בבית המשפט. הנאשם העיד בנושא זה וטען שלא הביא לעדות את חבריו עמם שהה בעת ששמע

את הירי ונמלט כיוון שהם אינם משתפים פעולה, אך אם יבקש מהם, הם יגיעו להעיד (עמ' 660). זה "תסביך" בטיבה שאסור להיות עד תביעה (עמ' 666). כאשר נשאל מדוע בעת המענה לכתב האישום לא טען שהיה עם חבריו ולא נכנס לאירוע, השיב כי כך סגרו דאז יעץ לו לעשות (עמ' 666-667). יש לדחות מכל וכל את הסבריו הללו של הנאשם, הן בנוגע לכך שלא מסר את הדברים הן בעת חקירתו במשטרה והן בעת המענה לכתב האישום.

זאת ועוד, לכאורה מדובר בעדי אליבי, חבריו של הנאשם, אשר יוכלו להוכיח שהנאשם שהה עמם במהלך הירי, ולא הוא זה שביצע את הירי. אף על פי כן ההגנה לא הביאה אף אחד מהשניים להעיד בבית המשפט, והדבר נזקף לחובתו. כפי שטענה המאשימה, מדובר בעדים שיכלו לבסס את גרסתו הכבושה של הנאשם שלפיה עמד עם חבריו בעת הירי. טענת ההגנה כי העדים לא התייצבו בשל חוסר רצון בחברה הערבית לשתף פעולה עם גופי המדינה, אינה סבירה שכן מדובר בעדים שהם חברי הנאשם שיכלו למסור גרסה המזכה את חברם.

לעומת זאת, הנאשם בעדותו כלל לא אמר שהיה באירוע ביחד עם אמיר מסארווה, ואף על פי כן הביאה ההגנה את אמיר מסארווה שיעיד כי היה עם הנאשם במהלך האירוע. גם נתון זה נזקף לחובת ההגנה.

זאת ועוד, אף לשיטת הנאשם בעדותו, הוא לא אמר לקרובי משפחתו המבוגרים עמם שוחח לאחר הירי, שלא עשה דבר, וחזקה על הנאשם, שאילולא היה מבצע את הירי, היה אומר זאת לקרובי משפחתו.

גם טענתו של הנאשם שא.א. משקר, אינה נתמכת בדבר, ולא היה בפניו הסבר מניח את הדעת, מדוע ישקר א.א. ויפליל את הנאשם, בהעדר שום סכסוך ביניהם. ביתר שאת יש לדחות את טענתו של הנאשם על כך שדודו פאדל משקר. גם בעניין זה, אין לנאשם שום הסבר מניח את הדעת מדוע דודו, אשר סייע לנאשם להימלט לחלחול לאחר הרצח, ישקר ויפליל אותו במעשה שלא עשה.

בסיכומי של דבר, יש לדחות את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה.

עד ההגנה - אמיר מסארווה

95. **מר אמיר מסארווה** - העיד שהוא מכיר את הנאשם כיוון שהוא בעל בית קפה הממוקם באזור מגורי משפחת הנאשם. בעת האירוע היה בדרכו לביתו לאחר שסגר את בית הקפה. פגש את הנאשם. עמדו שם ביחד עם כמה עשרות אנשים. פתאום שמעו ירי. מיד כששמעו את הירייה הראשונה כולם ברחו. עכשיו נודע לו שהנאשם מואשם בירי (עמ' 670-672). רק עכשיו החליט לבוא ולהעיד כיוון שכחודש לאחר האירוע הוא עזב את העיר טיבה מסיבות אישיות. משפחתו מעורבת בסכסוך משפחות. הוא התגרש ועבר לגור בשטחים. לפני כחודש פנו אליו שני אנשים מטיבה שאביו של הנאשם שלח אותם לשוחח עמו בטול כרם. הם אמרו לו שאביו של הנאשם מתחנך שידבר איתו. למחרת היום פגש

את אבי הנאשם שאמר לו שיש שני עדים שיבואו להעיד מטעם ההגנה. אמר שמדובר בחיים של הנאשם שעלול להישלח למאסר עולם (עמ' 673-674). העד טען שאינו מרגיש בנוח שהגיע להעיד כיוון שבתיקים מסוג זה "אצלנו אף אחד לא מתערב". העיד מפני שאביו של הנאשם אמר לו שהנאשם יהיה כל חייו בכלא. יתכן שבעתיד ישלם מחיר אישי על עדותו זו (עמ' 674).

הוא מכיר את משפחתו של הנאשם ומקיים עמם יחסים טובים (עמ' 677-679). יודע שירו על הנאשם בחודש פברואר 21' ושהוא נפצע. לא יודע על חשודים בירי כלפיו (עמ' 681-682). כאשר נשאל ישירות האם היה עם הנאשם בעת הירי או שהנאשם אמר לו, שב העד והסתכל על אבי הנאשם שישב בקהל באולם בית המשפט, והשיב שאביו של הנאשם אמר לו לפני חודש כי הנאשם סיפר לו שהיה ביחד איתו בעת הירי. העד עומת עם כך שהנאשם לא נקב בשמו כמי שהיה עימו בשעת הירי והשיב כי ביקשו ממנו לבוא להעיד והוא חושש (עמ' 683-684). אינו זוכר מה הנאשם לבש באירוע, אינו יודע מה היו תכניותיו של הנאשם לאותו הערב, אינו מוכן למסור את שמם של אנשים נוספים שהיו באירוע (עמ' 685-686; 689). לא ידע שהנאשם נמלט לאחר הירי לחלחול (עמ' 688-689).

96. **המאשימה טענה בנוגע לעד ההגנה אמיר מסארווה** כי עד זה לא נחקר במשטרה, התייצב בבית המשפט ומסר גרסה התומכת בגרסתו הכבושה של הנאשם. בחקירתו הנגדית סירב למסור את שמותיהם של האנשים שעמדו איתו ועם הנאשם בזמן הירי, ולא הצליח להסביר מדוע חושש למסור שמות אנשים שאותם אינו מפליל בדבר. העיד כי אך לאחרונה נודע לו על מעצרו של הנאשם כיוון שעזב את טיבה לטול כרם. העיד כי פנו אליו קרובי משפחות הנאשם ואביו אמר לו שהנאשם צפוי לרצות עונש מאסר עולם. לשיטת המאשימה לא ניתן לתת שום אמן בגרסת העד, לא ניתן הסבר סביר לגרסתו שניתנה בחלוף שנים, בעדותו התנהג באופן משונה, צחק, והסיט מבטו לאביו של הנאשם טרם השיב על שאלות.

97. **ההגנה טענה בנוגע לאמיר מסארווה**, כי העד מסר גרסה מהימנה שיש בה להביא לזיכוי הנאשם. העד היטיב להסביר מדוע הגיע רק בשלב מאוחר של ההליך. הסביר כי כאשר נודע לו כי המשפט לקראת סיומו וכי הנאשם בסיכון להרשעה ברצח, החליט להעיד.

98. **לאחר ששמעתי את עדותו של העד אמיר מסארווה, שוכנעתי כי לא ניתן לתת שום אמן בעדותו של העד.** העד העיד מתוך חשש רב, לאורך עדותו העד שב והסתכל על אביו של הנאשם שישב בקהל והוא אף שב ונשאל על כך, אולם לא הסביר את הסיבה לכך. אמר שהוא במתח והסביר שהעדות עלולה לסכנו (עמ' 674; 682). בעת עדותו נכנסו אנשים רבים מטעם משפחת הנאשם לאולם בית המשפט, וניכר שהדבר יצר לחץ על העד (עמ' 684). ניתן היה להתרשם שהעד מתוח וחושש, ואינו מעוניין להעיד אך הוא חש מחויבות לכך עקב פניית אביו של הנאשם אליו. עדותו לא היתה מפורטת או סדורה, חלק משמעותי ממנה עסק בחשש שמבטא נוכח עדותו והשלכותיה ויש לדחות את עדותו כבלתי מהימנה.

המישור המשפטי - העבירות שבהן הואשם

99. כאמור לעיל, יש לקבל את עדויות א.א. ויתר ראיות המאשימה, ולדחות את עדות הנאשם, ומכאן שיש לקבוע, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. לפיכך, יש לעבור ולבחון במישור המשפטי את העבירה שייחסה המאשימה לנאשם בכתב האישום.

כאמור לעיל, כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של **רצח בנסיבות מחמירות**, לפי שתי חלופות, סעיף 301א(א)(1) וסעיף 301א(א)(9) לחוק. עוד מייחס לו כתב האישום שלוש עבירות של **ניסיון רצח** וכן **שלוש עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; נשיאת נשק ותחמושת; ושיבוש מהלכי משפט**.

100. **המאשימה עתרה להרשיע את הנאשם בעבירת רצח בנסיבות מחמירות בהתאם לסעיף 301א(א)(1) ו-(9) -** כאשר הנסיבות המחמירות הן כי המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית, וכן שהמעשה בוצע תוך יצירת סכנה ממשית לחייו של אדם אחר נוסף על הקורבן.

לטענת המאשימה, מדובר בהתנקשות מתוכננת היטב, הנאשם ידע שהמנוח והנפגעים נמצאים בחתונה, הוא הצטייד באקדחים, הגיע למקום האירוע וארב להם בסמטה. עם הגעתם של המנוח והנפגעים לעבר הסמטה, ירה עליהם הנאשם מספר רב של כדורים מטווח קרוב ואף רדף אחריהם בעודם נמלטים. שימוש באקדחים וביצוע ירי מסיבי מצביעים על כוונתו לקטול חיים; מרדף אחר נפגעי העבירה; מספר הפגיעות ומיקומן; האירועים שקדמו לעבירה ומניע שבו הנאשם חשד כי אחדד ואחיו של המנוח קשרים לירי כלפיו שהתרחש מספר חודשים קודם לרצח. אשר לנסיבה של סיכון ממשי של אדם נוסף, יש לתת את הדעת לכך שהנאשם דלק ברחוב הומה אדם אחר המנוח והנפגעים וירה לעברם מספר רב של יריות תוך שמסכן את חייהם של האנשים הרבים שהיו בזירה.

המאשימה טענה בנוגע לעבירת ניסיון לרצח, כי קורבנות ניסיון הרצח הם ספציפיים שלנאשם היה אינטרס וכוונה לפגוע בהם ובמובחן מהסיכון שיצר במעשיו כלפי אנשים נוספים. עצם ביצוע הירי לעבר הקורבנות מוציא את המעשה מתחום ההכנה ובכך התגבש היסוד העובדתי של ניסיון לרצח. באשר ליסוד הנפשי הדורש כוונת קטילה - נסיבות הירי כלפי הנפגעים מוכיחות את ההחלטה של הנאשם להמית. הנאשם השתמש באקדחים וביצע באמצעותם ירי מאסיבי לעברם; מיקום הפגיעות, מספרם והירי מטווח קצר המלמד על כוונתו לקטול את חייהם; המרדף אחר הנפגעים תוך ירי מלמד כי הנאשם עשה כל שביכולתו כדי לבצע עבירת רצח מושלמת.

אף שהנפגעים אחדד ואיסלאם נפגעו רק בפלג גופם התחתון, אין בתוצאות הפגיעה בהם כדי לגרוע מכוונתו להמיתם. הנפגעים הלכו כדבוקה אחת והנאשם ביצע לעברם ירי מטווח קצר ורדף אחריהם תוך ירי מאסיבי, וכתוצאה מכך עלא מצא את מותו ומחדד נפגע בצורה אנושה. העובדה שהנאשם לא הסתפק בירי בודד לעבר כל קורבן אלא הצטייד בשני כלי נשק וביצע ירי מאסיבי לעבר הנפגעים מלמדת על רצונו להביא למותם.

חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - לטענת המאשימה, נסיבות פציעתם של הנפגעים וחווות הדעת הרפואיות מעידים כי לכל הפחות החבלות שנגרמו להם עלולות לפגוע קשות או לתמיד בנוחותם. ביצוע ירי ללא אבחנה, הפגיעות הרבות בנפגעי העבירה ומיקומם מעידים על מחשבה פלילית לאפשרות גרימת חבלות חמורות. לשלושת הנפגעים נגרמו חבלות מחמירות כאשר מוחמד באייר נפצע באורח אנוש מירי בצווארו. לשני הנפגעים האחרים נגרמו חבלות קשות בגפיים.

נשיאת נשק שלא כדין - יסודות העבירה מתמלאים באופן אינהרנטי.

שיבוש מהלכי משפט - לטענת המאשימה, מדובר בעבירה התנהגותית ואין הכרח להוכיח גרימת תוצאה של שיבוש מהלכי משפט. בריחתו של הנאשם הובילה להכשלת החקירה. היסוד הנפשי הנדרש הוא שאיפה או כוונה מיוחדת לפגוע בקיומו של הליך שיפוטי. התנהגותו של הנאשם לאחר הירי מלמדת על התקיימות הממד הפיזי של העבירה - בריחתו מן הדין בכוונה להפריע לחקירה והליך המשפטי שהיה ביכולתו לצפות לאור חומרת המעשים. בפסיקה נקבע כי המלטות מן הדין עולה כדי שיבוש מהלכי משפט.

101. **לטענת ב"כ הנאשם, היסוד העובדתי של עבירת הרצח לא הוכח בראיות התביעה. ביחס ליסוד הנפשי** - המאשימה לא הצליחה להוכיח כוונת קטילה. לא הוכחה מניע למעשים, לכך שהנאשם ידע שהנפגעים ישתתפו באירוע החינה, לא הוכחה מדוע החליט הנאשם לנסות ולהמית את איסלאם ומוחמד שערים לא היה מסוכסך. מיקום הפגיעות במנוח מלמד כי היריות כוונתו לפלג גופו התחתון, ורק יד המקרה הובילה למותו ללא כוונה.

אשר להתקיימות הנסיבות מחמירות - ב"כ הנאשם טענו כי לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק שהיורה עבר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. לא ניתן לשלול אפשרות של ירי ספונטני. כמו כן לא ניתן לקבוע כי היורה סיכן במעשיו את חיי בני אדם נוספים מעבר למנוח ולנפגעים. היורה ירה באופן מכוון לעבר הנפגעים. היעדר כל ראיה פוזיטיבית לפגיעה ברכבים או בקירות הבתים מלמד על ירי ממוקד שלא סיכן אחרים.

אשר לעבירת ניסיון לרצח - לטענת ההגנה, המאשימה לא הוכיחה את היסוד הנפשי הנדרש. שני הנתונים המרכזיים שבגינם לא ניתן לקבוע כוונת קטילה הם הירי לכיוון פלג הגוף התחתון ואי ווידוא הריגה. אין מחלוקת כי היורה ירה את כלל היריות לעבר פלג גופם התחתון של הנפגעים והמנוח כך שברור לגבי איסלאם ואחמד לא היתה כל כוונת קטילה. לגבי מוחמד שנפגע מכדור בצווארו וכדור ברגלו, אין כל ראיה ממנה נתן ללמוד איזה כדור פגע בו קודם, כך שלא ניתן לשלול אפשרות שהוא נפגע תחילה ברגלו, נפל ארצה ואז נפגע בצווארו. כמו כן לא ניתן לשלול אפשרות שהוא נפגע מקליע שפגע ברצפה וניתז לצווארו.

שיבוש מהלכי משפט - לטענת ההגנה, אין בבריחתו של הנאשם לשטחים בסמוך לאחר הירי כדי לגרום לתוצאה של שיבוש מהלכי משפט ולא הייתה כוונה לעשות כן. החקירה לא הוכשלה בפועל, כיוון

שהנאשם שב מיד שנודע לו שהוא דרוש לחקירה, ומיד נעצר.

לפיכך, עתרו ב"כ הנאשם לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו.

102. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר את עבירות הרצח בנסיבות מחמירות, ואת שתיים מתוך שלוש עבירות הניסיון לרצח, וכן את העבירות הנוספות, ואולם לא עלה בידה להוכיח מעבר לספק סביר עבירה אחת של ניסיון לרצח. זאת מן הנימוקים הבאים.

103. **אשר לעבירת הרצח בנסיבות מחמירות**, הרי שהוכח כי המוות של המנוח, עלא, נגרם כתוצאה מהירי (ראו ת/52, ת/142) ואין על כך מחלוקת. כמו כן הוכחה הכוונה של הנאשם לגרום למוות של המנוח. זאת לאור הירי לעבר המנוח, המרדף אחריו, ולאור המניע שהיה לנאשם לנקום באחיו של המנוח (עומר), אשר הנאשם חשד שפגע בו באמצעות ירי כמה חודשים קודם לכן.

הוכחו גם שתי החלופות של הנסיבות המחמירות:

א. בהתאם לסעיף 301א(א)(1) לחוק, המסקנה היא ש"המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית". ניכר שהנאשם הגיע למקום האירוע במטרה לגרום למוות, קודם לכן הוא תכנן את המעשה, הצטייד בשני אקדחים ובתחמושת, וניכר ששקל וגיבש החלטה להמית. גרימת מותו של עלא, שהוא אחיו של עומר אשר נחשד בירי לעבר הנאשם ופציעתו כמה חודשים קודם לכן, הייתה חלק מתכנית הנקמה של הנאשם.

ב. בהתאם לסעיף 301א(א)(9) לחוק, המסקנה היא ש"המעשה בוצע תוך יצירת סכנה ממשית לחייו של אדם אחר נוסף על הקורבן". הנאשם ביצע ירי לכל עבר של קליעים רבים במהלך אירוע חינוך רב משתתפים, באופן שיצר סכנה ממשית לאנשים אחרים שנכחו באירוע.

104. **אשר לשלוש עבירות של ניסיון רצח**, ניכר כי בירי שביצע הנאשם לעבר שניים מתוך שלושה קורבנות נוספים, הנאשם התכוון לגרום למוותם.

נפגע אחד, מוחמד באיר, נורה בצווארו. מתוך המסמכים הרפואיים עולה כי מוחמד פונה לבית החולים עם פצע ירי בצוואר, כשהוא מורדם ומונשם. הובהל לחדר ניתוח ולאחריו הועבר ליחידה לטיפול נמרץ למשך שישה ימים כשהוא מורדם ומונשם. בנוסף נפגע מפציעת ירי בכף רגל ימין. שוחרר ביום 6.10.21 (ת/26, ת/27, ת/31 ו-ת/50). מהודעתו של מוחמד עולה כי הוא נפגע בצווארו, ורק לאחר מכן נפל לרצפה (ת/89), כלומר הירי בוצע לעבר פלג גופו העליון. הפציעות הקשות, ובפרט הירי שפגע בצוואר, כאשר רק כפסע היה בין פציעתו לבין מותו, כמו גם המרדף של הנאשם אחריו, מעידים על כוונת הקטילה מצידו של הנאשם, וזאת על אף שלא קדם סכסוך כלשהו בין הנאשם לבינו.

נפגע שני, אחמד מסארווה, נורה ונפגע בשישה פצעי ירי לאורך ירך ושוק שמאל ובידו השמאלית.

מתוך המסמכים הרפואיים בעניינו של אחמד עולה כי הוא פונה לבית החולים עם פצע ירי בידו ורגלו השמאלית. נצפו שברים. גובס בידו וברגלו. קיבל מנות דם. נותח ושוחרר מבית החולים ביום 26.9.21 (ת/32 - ת/35; ת/47-49). לכאורה מדובר "רק" בפגיעות בגפיים, אך מדובר בריבוי פגיעות וכן אחמד הוא מי שנחשד בעצמו (ביחד עם עומר, אחיו של עלא) בכך שירה לעבר הנאשם ופצע אותו, ומכאן שהיה לנאשם מניע לנקום בו ולגרום למותו. לפי הודעתו של אחמד (ת/86, ת/87) הוא ראה אדם יוצא מהסמטה שהחל לירות לעברו, הוא נורה ראשון ולאחר מכן נפגעו שלושת חבריו. כלומר, הודעתו של נפגע העבירה על כך שנורה ראשון, תומכת בכך שהוא היווה את אחת מהמטרות המרכזיות של הנאשם. לפיכך, המסקנה היא שהירי לעברו היה מכוון ובמטרה לגרום למותו, כחלק מתכנית הנקמה של הנאשם. לכן, המסקנה היא שהוכחה עבירת ניסיון הרצח גם ביחס לאחמד.

נפגע שלישי, איסלאם נאשף נפצע מירי בקרסול ימין, הוא הגיע לבית החולים עם פצע ירי בכף רגלו הימנית. נגרם שבר מרוסק, רסיסים מרובים בקרסול. נותח ושוחרר מבית החולים ביום 24.9.21 (ת/28; ת/29; ת/30; ת/44; ת/45; ת/46). לגב איסלאם המסקנה היא שלא הוכחה מעבר לספק סביר כוונת הקטילה, בין היתר גם לאור העדר המרדף אחריו. לגביו, לנוכח אופי הפגיעה בקרסול והעדר מניע לגרום למותו, המסקנה היא שהוכחה עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בלבד, ולא עבירה של ניסיון לרצח.

החבלות שנגרמו לשלושת פצועי הירי עולות כדי **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** באופן שעונה על היסוד העובדתי של העבירה, וכן ניכר כי התקיים היסוד נפשי של מחשבה פלילית לכך. בנוגע לשני הנפגעים (מוחמד ואחמד) אשר לגביהם נקבע כי התקיימו יסודות עבירת הניסיון לרצח, יש לבחון שמא עבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות אינה נבלעת בעבירת ניסיון הרצח. בעניין זה סבורני כי יש לקבל את טענת המאשימה שלפיה מקום בו אדם שהיה מושא לניסיון רצח, נפצע בעקבות עבירות הניסיון, יש מקום להרשיעו גם בעבירת ניסיון לרצח וגם בעבירת החבלה שנגרמה. עבירת החבלה נועדה להגן על הערך של שלמות הגוף ועבירת ניסיון הרצח מגנה על ערך קדושת החיים. אלו עבירות שונות מהותית ביחס ליסודותיהן. עם זאת, מובן שלעניין הענישה, לא יענש הנאשם יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה (סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982).

בכל הנוגע לנשיאת הנשק והתחמושת, הרי שעבירה זו הוכחה, וכך גם העבירה של שיבוש מהלכי משפט בהימלטות לאיו"ש במטרה ליצור אליבי שקרי, ומסירת האליבי השקרי בתיאום עם אחרים.

סוף דבר

105. לפיכך, אציע לחבריי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום בעבירות של **רצח בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 301א(א)(1) וסעיף 301א(א)(9) לחוק; **ניסיון רצח** (שתי עבירות), לפי סעיף 305 לחוק; **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** (שלוש עבירות לפי סעיף 333 ביחד עם סעיף 335א(1) לחוק); **נשיאת נשק ותחמושת**, לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק; **שיבוש מהלכי**

משפט, לפי סעיף 244 לחוק. הנאשם יזוכה מחמת הספק מעבירה אחת של ניסיון לרצח.

השופט מיכאל קרשן:

מסכים.

השופטת מרב גרינברג:

מסכימה.

הוחלט כאמור בחוות דעתו של סגן הנשיאה, עמי קובו.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשפ"ד, 26 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.

מרב גרינברג, שופטת

עמי קובו, שופט, סגן הנשיאה, מיכאל קרשן, שופט